

178

Είσα 20' εδωκε

ΘΩΜΑΣ ΜΑΣΤΙΓΟΦΟΡΟΣ

ἦτοΙ

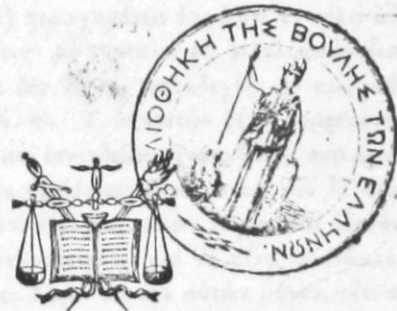
Ο ΑΝΑΙΔΗΣ ΚΑΙ ΦΘΟΝΕΡΟΣ ΓΡΑΜΜΑ-
ΤΟΚΑΠΗΛΟΣ

1894
ΚΤ

ΘΩΜΑΣ ΤΙΜΑΓΕΝΗΣ.

Ἰπό

Χ. ΛΑΙΛΙΟΥ.

20

ἘΝ ΣΜΥΡΝῃ.

1856.

SISMANOGLIO
MEGARO

[2]

-
- 'Η αναισχυντία δοκεῖ εἶναι μεγίστη ἐπὶ πάντα
• τὰ αἰσχρὰ ἡγεμών •.

Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. 1, 2, 7.

[3]

ΘΩΜΑΣ ΜΑΣΤΙΓΟΦΟΡΟΣ.

-
- Φθόνον οὐ σέβω,
 - Φθονεῖσθαι δὲ θέλωμ' ἄν ἐπ' ἑσθλοῖς •.

Εὐριπίδ. παρὰ Στοβ. 38, 14.

Ἀναδέχομαι τὴν ἀνασκευὴν τῶν κατ' ἐμοῦ, τῆς Ἐφορείας τῆς Εὐαγγελικῆς Σχολῆς, τῶν διδασκάλων αὐτῆς καὶ πάντων τῶν πολιτῶν τῆς Σμύρνης ἐκταξευθεισῶν ὕβρεων καὶ συκοφαντιῶν τῶν ἐν τῷ παρὰ τοῦ Κ. Θωμά Τιμαγένους λιθέλλῳ (1) περιεχομένων ὅχι διότι ἐν τέλει αὐτοῦ ῥίπτων τὸ χειρόκτιον μὲ προκαλεῖ εἰς φιλολογικὸν διαξιφισμὸν (τοῦτό ποτε δὲν ἤθελον καταδεχθῆ τὸ πρὸς αὐτὸν) ἀλλὰ διότι ὁ Κ. Θ. Τ. ὑπηρετῶν ξένα συμφέροντα καὶ ὄργανον αἰσχροῦ καὶ ἐπιτηδείως ἐξυφανθείσης σκευωρίας γινόμενος, νῦν μὲν ἐκ προέσεως ψευδόμενος, νῦν δὲ διαστρέφων τὴν ἀλήθειαν, ἠθέλησε, πωλῶν σοφίαν καὶ ἀρετὴν, νὰ ἐξαπατήσῃ τοὺς ἀπλουστέρους καὶ νὰ φέρῃ σκάνδαλον εἰς τὴν κοινωνίαν μας. Χάριν λοιπὸν αὐτῶν μόνον, οἵτινες ἐνδέχεται νὰ πτοηθῶσιν ἐπὶ τῷ λιθέλλῳ αὐτοῦ (διότι οἱ ναήμενος τῶν πολιτῶν εἰξεύραυσι νὰ ἐκτιμήσωσι τὴν ἀξίαν αὐτοῦ καὶ νὰ γνωρίσωσι πόθεν ὁ Κ. Θ. Τ. κινούμενος ἔ-

(1) Ἐπιγράφεται οὕτως: « Λαίλιο μάστιξι, ἡ ὁ φιλόλογος καὶ ὑδριστῆς Χ. Λαίλιος Γυμνασιάρχης ἐν Σμύρνη, ὑπὸ τοῦ διδασκάλου Θ. Τιμαγένους. » Ἐν Ἀθήναις, 1859.

20

γραφεν) ὑποδύομαι τὸν δυσάρεστον τοῦτον ἀγῶνα, ἐκ τοῦ ἁποίου, ἂν ἐξέληθ' ἠττημένος ὁ Κ. Θ. Τ., δίκαιον εἶναι νὰ μέμφηται μόνον ἑαυτὸν, ὡς ἐκ φιλαπεχθυσμοῦντος αὐτὸν ἐνστητάμενος

Πόθεν λοιπὸν ὠρμήθη ὁ Κ. Θ. Τ. νὰ γράψῃ τὰ αἰσχίστα, ἤθελεν ἐρωτήσῃ τις ἀπορῶν; — Αὐτὴ ἡ ἐπιγραφή τοῦ λιθέλλου του δεικνύει τρανώτατα, ὅτι τὰ μόνον κινουῦνται εἰς τὴν περίστασιν ταύτην εἶνε ὁ φθόνος καὶ ἡ ἀναίδεια· ὡς δευτερεύοντα δὲ ἐλατήρια ἡ ἀγυρτία καὶ τὸ σχολαστικὸν τοῦ ἀνδρῆς· ἴσως δὲ καὶ ἐλπιδες κεναί, μὲ τὰς ὁποίας διεβουκόλησαν αὐτὸν οἱ παντοτεινοὶ ἐχθροὶ τῆς Εὐαγγελικῆς Σχολῆς, ἡ ὀλιγάριθμος σπεῖρα τῶν συμμάχων, τοὺς ὁποίους ἐζήτησε καὶ εὖρεν εὐκολώτατα ὁ καλότυχος. Οἱ διατάζοντες περὶ τούτου ἐρχέσθωσαν καὶ ἰδέτωσαν.

Ὁ λιθέλλος τοῦ Κ. Θ. Τ. ἐπιγράφεται Λαλιόμαστιξ κατὰ μίμησιν τοῦ Ὀμηρομάστιξ. — Ἀλλὰ τίς οὗτος ὁ Ὀμηρομάστιξ; — Τοιοῦτοτρόπως ἐπωνομάσθη κατὰ πρῶτον εἰς τὴν ἀρχαιότητα ὁ Ἀμφιπολίτης Ζωῖλος, διότι ἐπέκρινε ὑπέρπικρα τὰ Ὀμηρικὰ ποιήματα. Ἐπειτα δὲ τὸ κύριον ὄνομα αὐτοῦ, καθὼς καὶ τὸ ἐπίθετον ἢ ἐπώνυμον, μετέπεσε καὶ παρὰ τοῖς Ἕλλησι καὶ παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις εἰς προσηγορικὸν ὄνομα ἴσα δυνάμενον τῷ ἀναίδης καὶ φθονερός ἐπικριτής (ἴδ. περὶ τούτου Μαρτυριῶν καὶ Πλίνιον). Οὕτω καὶ παρὰ τοῖς Γάλλοις - Ζοίλε· Nom propre d'un ancien critique d'Homère et qu'on emploie ici par ce qu'on le donne aux envieux et aux mauvais critiques (ἴδ. Dictionnaire de la langue française etc, par Laveaux). • Συνωδῶ τούτοις λέγει περὶ αὐτοῦ καὶ ὁ ἡμέτερος Κ. Ἀσιώπιος ἐν τῇ Ἱστορίᾳ τῶν Ἑλλ. ποιητ. καὶ συγγρ. σελ. 862. • Ὡς; Ἀρίσταρχος ὀνομάζον-

ται οἱ δεινοὶ κριτικοί, οὔτω Ζωῖλοι οἱ φθονεροὶ καὶ ἀναίδεις; • (1).

Τοιοῦτον τίτλον, αἴσινει προβήκην (enseigne), ἐργαστήριον, ἐξελέξατο ἐκ παχυλῆς ἀμαθείας βέβαια, ὁ Γραμματοκάπηλος Θ. Τ. τῆς, ὡς ὀνομάζει αὐτὴν, Πραγματείας του, δι' ἧς προσέθετο νὰ ἐξελέγξῃ ὡς ἀφιλόλογον καὶ ὑβριστὴν τὸν Χ. Λαίλιον, καὶ δὲν εἶνε ἄρα ὑπερβολὴ, οὔτε λόγος ἐμπυθῆς, ὅταν ἰσχυρίζωμεθα, ὅτι τὰ κυριώτερα ἐλατήρια τοῦ Κ. Θ. Τ. γράφοντος ἦσαν ὁ φθόνος καὶ ἡ ἀναίδεια. *Ε-

(1) Καλὸν κρίνημεν νὰ εἰπῶμεν ὀλίγα τινα ἀκόμη περὶ τοῦ κριτικοῦ τούτου, πρὸς τὸν ὁποῖον ἦλθε νὰ ἐξομοιωθῇ ὁ Κ. Θ. Τ. Ὁ Αἰλιανὸς (Ποικ. Ἱστορ. 11, 10), ἀπὸ ἀναφέρει, ὅτι ὁ Ζωῖλος ἐκαλεῖτο καὶ ῥητορικὸς κύων, προσθέτει περὶ αὐτοῦ τὰ ἐξῆς: • Ἦρα δὲ ἀγορεύειν κακῶς καὶ ἀπεχθάνεσθαι πολλοῖς σχολῆν εἶχε, καὶ ψογερός ἦν ὁ κακοδαίμων. Ἦρετο οὖν αὐτὸν τις τῶν πεπαιδευμένων, διὰ τί κακῶς λέγει πάντας; ὁ δὲ, Ποιῆσαι γὰρ κακῶς βουλόμενος οὐ δύναμαι. • Κατὰ δὲ τὸν Ῥωμαῖον Οὐίτρούσιον (Περὶ Ἀρχιτεκτ. Ζ' ἐν προοίμ.) ὁ Ζωῖλος πορευθεὶς εἰς Διγυπτον πρὸς Πτολεμαῖον τὸν Φιλάδελφον καὶ δεῖξας τὰ καθ' Ὀμήρου πονήματά του, οὐδεμίαν ἀπόκρισιν ἔλαβεν. ἀγανακτήσαντος ἐπὶ τούτῳ τοῦ βασιλέως. Χρονιώτερον δὲ διατρέψας ὁ Ζωῖλος ἐν Ἀλεξανδρείᾳ καὶ εἰς ἔνδειαν πετῶν ἤτησε παρὰ τοῦ βασιλέως βοήθειαν· ὁ δὲ βασιλεὺς φέρεται ἀπαντήσας, ὅτι ὁ μὲν Ὀμηρος πρὸ χιλίων ἐτῶν τελευτήσας τρέφει διὰ παντὸς χιλιάδας ἀνθρώπων· ὁ δὲ κρείττονα νοῦν καυχώμενος πρέπει οὐχὶ μόνον ἑαυτὸν, ἀλλὰ καὶ πολλοὺς ἄλλους νὰ τρέφῃ. Καὶ περὶ τοῦ θανάτου δὲ αὐτοῦ, ὡς παρορκτόνου καταδικασθέντος, ὑπάρχει διαφωνία. Διότι κατ' ἄλλους μὲν ἀνεσταυρώθη ὑπὸ Φιλαδέλφου, κατ' ἄλλους δὲ ἐλιθοβολήθη ὑπὸ τῶν Χίων, καὶ κατ' ἄλλους τελευταῖον ἐγενεν ὑπὸ τῶν Σμυρναίων, ὡς ὀμηρολατρῶν, πυρίκαυστος, ἴδ. Κ. Ἀσιώπιον ἐνθ. ἀνωτ. σελ. 867. καὶ ἐξῆς.

ατω λοιπόν, επειδή βέλει, αὐτὸ, ὁ Κ. Θ. Τ. φρονερός καὶ ἀναίδης τοῦ Χ. Λαιλίου ἐπικριτής.

Ἡμεῖς δὲ τὴν ἀνασκευὴν αὐτῆς ἐπεγράψαμεν Θ ω μ ἄ ν μ α σ τ ι γ ο φ ὄ ρ ο ν, διότι καθὼς ὁ μυθεύμενος Αἴας τῆς τραγωδίας μεμνηνῶς, δῆτας καὶ ἐφαπτόμενος τῶν ποιμνίων καὶ τοῦ κριῦ ἐνόμιζεν, ὅτι μαστίζει τὸν Ὀδυσσεά καὶ τοὺς Ἕλληνας, οὕτω καὶ ὁ Κ. Θ. Τ. σκηπτόμενος ἄγνοιοι (ναὶ ἀκηπτόμενος, ὡς θέλομεν ἀποδείξει κατωτέρω) ἐφοίνιξε δωρεὰν μὲ τὴν μᾶστιγα τῆς κριτικῆς του τὰ νῦτα χρηστοῦ πολίτου, τοῦ Κ. Κ. Βασιλειάδου, μόλις τὸ ἔσχατον μνησθεὶς τοῦ Χ. Λαιλίου, τὸν ὁποῖον προκειμένου λόγου περὶ φιλολογικῆς ἰκανότητος ἐξέφυγε πάντοτε, ὡς σκόπελον, ὅπου ἠδύνατο νὰ ναυαγήσῃ τὸ ἀνερμάτιστόν του ἀκάτιον. Ἐπειδὴ ἔγωγ; δύο! μόνον νομιζόμενα λάβη ἐν τῷ κανονισμῷ, τὸν ὁποῖον ἤξιωσεν νὰ ἐπικρίνῃ ὁ Κ. Θ. Τ. δὲν ἤρκουν νὰ σφαγιασῶσιν ἠθικῶς αὐτόν, ὡς ἐπίμετρον δίδεν τοῦ φιλολογικοῦ! μέρους τοῦ λιθέλλου του, προσέθηκεν ὄρμαθόν ὅλον ὕβρεων καὶ συκοφαντιῶν κατ' αὐτοῦ, ἀληθῆ κυκεῶνα ἀηδίας, κινίσαντα τὴν δικαίαν τοῦ δημοσίου ἀγανάκτησιν. Ἀλλὰ, διὰ νὰ μὴ νομίσῃ τις, ὅτι, ὅσα λέγομεν εἶναι ἀνυπόστατοι ἰσχυρισμοί, ἐμβαίνομεν εἰς τὴν ἐξέτασιν τῶν κατὰ μέρος τοῦ λιθέλλου, ἐξ ἧς θέλουσι πεισθῆαι ἀγαγνώσται, ὅτι ἀπὸ κάλαμον ἀνθρώπου, ὅστις γράφει κινούμενος ἀπὸ φόνον καὶ ἀναίδειαν, εἶναι τῶν ἀδυνάτων νὰ ἐλπίσωσι γενναῖόν τι, σπουδῆ γε ὠφέλειαν καὶ προαγωγὴν τῆς Εὐαγγελικῆς Σχολῆς, ὡς ὁ Κ. Θ. Τ. σφοδρῶς διατείνεται.

Ἡδυνάμεθα νὰ διαιρέσωμεν τὴν ἀνασκευὴν τοῦ λιθέλλου τοῦ Κ. Θ. Τ. εἰς δύο μέρη φιλολογικὸν καὶ ἠθικόν, ὡς οἴτος ἐποίησεν, ἢ εἰς τρία λογικόν, γραμματικὸν καὶ ῥητορικὸν ἢ καὶ εἰς τέσσαρα προσθετοῦτες εἰς ταῦτα καὶ τέταρτον τὸ ἠθικόν ἄλλ' ἐνομι-

ἴαμεν, ὅτι θέλομεν φθάσει καλλίτερα εἰς τὸν σκοπὸν μᾶς, ἀκολουθοῦντες αὐτὰς τὰς σελίδας τοῦ λιθέλλου του καὶ ἀνασκευάζοντες ἕνα πρὸς ἕνα τοὺς εἰς τοὺς ὅποιους πίπτει σολοικισμούς, εἴτε ὡς πρὸς τὴν Λογικὴν καὶ ταύτην τὴν κοινοτέραν, εἴτε ὡς πρὸς τὴν Γραμματικὴν κτλ. Τοῦτο τοῦλάχιστον νομιζόμεν εὐκολώτερον καὶ δι' ἐκείνους, οἵτινες περιεργία κινούμενοι, θέλουσιν, ἔχοντες ἀνά χειρας τὸν λιθέλλον αὐτοῦ, νὰ παραβάλλωσιν ἐκ τοῦ προχείρου, ὅσα ὁ Κ. Θ. Τ. εἶπεν πρὸς ὅσα ἡμεῖς λέγομεν, καὶ ν' ἀποφασίσωσιν ἀμέσως, πότερος ὁ ἀδικῶν. Ἀρχόμεθα λοιπόν.

Σελ. 3. τοῦ Λαιλιομάστιγος ὁ Κ. Θ. Τ. λέγει. "Κανονισμὸς τῆς ἐν Σμύρῃνῃ Εὐαγγελικῆς Σχολῆς ἐξεδόθη κατ' αὐτὰς συγγραφεῖς ὑπὸ τοῦ Γυμνασιάρχου καὶ Διευθυντοῦ αὐτῆς Κ. Χ. Λαιλίου. "Τοῦτο εἶνε ἐκ προθέσεως ψεῦδος τοῦ Κ. Θ. Τ. Διότι οὔτε ἐν τῇ ἐπιγραφῇ τοῦ Κανονισμοῦ οὔτε ἄλλοθί που αὐτοῦ ἀναφέρεται, ὅτι συνεγράφη ὑπὸ τοῦ Χ. Λαιλίου, ἀλλ' ἐν τέλει αὐτοῦ φαίνονται ὑπογεγραμμένα μόνον τὰ ὀνόματα τῶν Ἐφόρων τῆς Εὐαγγελικῆς Σχολῆς. Ἄν δὲ δὲν ἔγεινε περὶ τούτου μνεῖα ἐν αὐτῷ, αἰτέα ὑπῆρξεν ὅχι ὅτι ἠβελήσαμεν ν' ἀποκηρύξωμεν, ὡς λέγει κακοβούλως ὁ Κ. Θ. Τ., τὸ ἴδιον ἡμῶν ἔκγονον — Περὶ τῶν ὅσα γράφομεν, ἔσο βέβαιος, Κ. Θ. Τ. ἔχομεν ἰκανὴν πεποιθησιν — ἀλλ' ὅτι ὠρμήθημεν ἐκ τῆς ἀρχῆς, ὅτι ὁ Κανονισμὸς, ὡς νόμοι καὶ διατάξεις μιᾶς τινὸς σχολῆς, πρέπει ν' ἀπορρήξῃ πάντῃ πάντως ἐκ τῆς προϊσταμένης αὐτῆς ἀρχῆς, Ἐφορείας, Κοινότητος, Κυβερνήσεως κτλ. Τὸ ἀληθὲς ἐνταῦθα εἶνε, ὅτι ὁ Κ. Θ. Τ. ἀδικεῖ ἐν γνώσει τὸν Χ. Λαίλιον ἀποδίδων εἰς αὐτὸν διανοητικὸν ἔργον, τὸ ὁποῖον

δὲν φέρει τὸ ὄνομά του. Λέγομεν ἐν γνώσει, διότι ὁ Χ. Λαίλιος μαβῶν, ὅτι ὁ Κ. Θ. Τ. ἐτοιμάζεται νὰ ἐπικρίνη τὸν Κανονισμὸν προῦλαβε καὶ ἐπληροφόρησεν αὐτὸν διὰ τοῦ Κ. Μυλωνά καὶ ἄλλων φίλων, ὅτι αὐτὸς συνέταξεν μόνον τὰ ἀφορῶν τὸ ἐσωτερικὸν τῆς Σχολῆς μέρος τοῦ Κανονισμοῦ, τὸ δὲ περὶ Ἐφορείας καὶ ἐπιστάτου διαλαμβάνον συνετάχθη ὑπὸ τοῦ Κ. Κ. Βασιλειάδου, ὡς ἀπεδείχθη ἔπειτα (διότι εὑρέθη τὸ πρῶτον αὐτοῦ σχέδιον, χεῖρ ὄν αὐτοῦ τοῦ Κ. Κ. Βασιλειάδου) καὶ ἐπέοθη περὶ τούτου ὁ ἄ π ι σ τ ο ς Θ. Τ. Οὐδὲ ἦτο δυνατὸν νὰ γείνη ἄλλως τὸ πρᾶγμα. Διότι ὁ Χ. Λαίλιος οὔτε τὰς πρὸς τὴν γραικικὴν τῆς Σμύρνης Κοινότητα σχέσεις τῆς Ἐφορείας ἐγνώριζεν, οὔτε τὰ γρήματα καὶ κτήματα τῆς σχολῆς νὰ διαθέσῃ ἠδύνατο. Τοῦτο εἶνε ἡ καθαρὰ ἀλήθεια, καὶ ἔπρεπεν ἄρα ὁ Κ. Θ. Τ., ἂν εἶχε ὄρεξιν νὰ ἐξελέγξῃ ὡς ἀφιλόλογον καὶ ἀγράμματον τὸν Χ. Λαίλιον ἢ νὰ ἐπικρίνη τὸ συνταχθέν ὑπ' αὐτοῦ μέρας, ἢ μᾶλλον, ἂν δὲν ἤρεσκετο εἰς τούτο, νὰ λάβῃ ἓνα τῶν εἰς διαφόρους περιστάσεις ὑπ' αὐτοῦ ἐκφωνηθέντων λόγων, ὅπου εἶνε ἐπιγεγραμμένον μακρὸν πλατὺ τὸ ὄνομά του, ν' ἀναλύσῃ αὐτὸν, νὰ δείξῃ τὸ σαβρὸν τῶν ἐν αὐτῷ ἰδεῶν, τὸ κακόζηλον τοῦ ὕφους κτλ. Ἀλλ' αἱ ὑποθέσεις, κατὰ δυστυχίαν, ὄλων τούτων τῶν λόγων ἦσαν καὶ εἶναι διὰ τὸν Κ. Θ. Τ. ἀληθῆς Terra incognita, οὐδ' ἠδύνατο ὁ ἄθλιος οὗτος σχολαστικὸς νὰ εὔρη καὶ νὰ ψεῖξῃ ἐν αὐτοῖς ἓνα (Ἠ) σύνδεσμον ἢ ἐν (ΟΘΕΝ) ἐπιρρήμα. Καὶ ἐνταῦθα τῷ ὄντι ἐφαρμόζεται κάλλιστα τὸ ὑπὸ τοῦ αἰοιδίμου Κοραῆ (ἐν Ἱεροκλ. Ἀστείοις. σ. κβ') περὶ τοιούτων ῥηθέν. „ Ὁ σχολαστικὸς, „ λέγει, ἂν ᾖ Γραμματικὸς, ἐλέπων πραγματευτὴν φιλο- „ λόγος καὶ φιλόμουσον, ἀντὶ νὰ συγκαίρῃ τὴν πατρίδα καὶ „ τὸ γένος του, ὅτι ἡ παιδεία ἐξαπλοῦται εἰς ὅλας τὰς τάξεις „ καὶ τὰ ἐπαγγέλματα τοῦ βίου, ταράσσεται, τὸν ὀνομάζει

„ παραβάτην τοῦ ἐπαγγέλματός του, τὸν πολεμεῖ — ὡς „ σφετεριστὴν τάχα τῆς σοφίας του! — Καλὲ ποίαν σο- „ φίαν! Τί κοινὸν ἔχει αὐτὸς μὲ τὴν σοφίαν! τὸν πολεμεῖ „ ὡς σοφῶς καὶ φρονίμως μεταβάλλοντα τὰ πείγιά του „ εἰς ὄργανα πολιτικῆς εὐδαιμονίας. Τὸν πολεμεῖ, διότι φο- „ βεῖται μὴ γενῆ εἰς ὄλους φανερά ἀπὸ τὴν ἐκείνου φρόνι- „ μον τῶν ὀργάνων μεταχειρίσιν ἢ ἰδίᾳ του οὐτιδανότης „ καὶ ἀκούσῃ τέλος πάντων καὶ ἀπὸ τοῦ, ὅσαι εἰς τότε ἡ- „ λιώσῃ, τὸν ἐθαύμαζαν, τὸ φοβικόν

„ Ἐπαρίστερ' ἔμαθες, ὡ πόνηρε γράμματα

„ Ἀντέστροφέν σου τὸν βίον τὰ βιβλία

„ Πεφίλοτόφηκας γῆ τε καὶρανῶ λλῶν.

„ Οἷς οὐδὲν ἐστὶν ἐπιμελὲς τῶν σῶν λόγων.

Καὶ ἐπ' ἀληθείας ὁ Κ. Θ. Τ. δὲν ἔδειξεν εἰς τὴν περίστα- σιν ταύτην ἄλλο, εἰμὴ τὴν οὐτιδανότητά του. Τοῦ- ναντίον ὁ Κ. Κ. Βασιλιάδης, ἂν καὶ ἔμπορος, ἔκαμεν, ὡς θέλει ἀποδειχθῆ ἐν ταῖς ἐπομέναις, ὀρθότεραν καὶ μᾶλλον λελογισμένην χρῆσιν τῆς σημερινῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης, τὴν ὅποιαν ὁ Κ. Θ. Τ. ἐβάλλῃ μὲ τὰ σωστά του νὰ διορ- θώσῃ.

Αὐτόθι. « Καὶ ἔχομεν ἄραγε δικαίωμα τι ἐπ' αὐτοῦ ἡμεῖς; » — Πρὶν ἀποκριθῶμεν εἰς τὴν ἐρωτησίαν σου ταύτην, Κ. Θ. Τ. σημειοῦμεν, ὅτι τὸ „ ἔχειν δικαίωμα ἐπὶ τινος « εἶναι Γαλλισμὸς; (avoir droit sur quelque chose). Οἱ Ἕλ- ληνες ἀντὶ τούτου λέγουσιν „ ἐξουσίαν ἔχειν τινός «. Καὶ λοιπὸν σὺ ὁ κατηγορῶν τῶν ἄλλων ξενισμὸν, ξενίζεις; „ Ὁ ἄλλους διδάσκων, σεαυτὸν οὐ διδάσκει; « — Ἀποκριθῆ- μεθα τῶρα καὶ εἰς τὸ ὅποιον ἐρωτάς; „ Καὶ ἔχομεν ἄρα γε δικαίωμα τι ἐπ' αὐτοῦ ἡμεῖς; « — Μάλιστα, Κ. Θ. Τ.

ἀν μόνον η επικρισίς σου ἦνε δικαία καὶ ὠφέλιμος.
 „ La critique, λέγει διάσημός τις κριτικός τῆς ΙΖ'. ἐκα-
 τονταετηρίδος ὁ Lamotte, est sans doute permise dans la
 république des lettres. Elle est légitime, puisque c'est
 un droit naturel du public de juger des écrits qu'on lui
 expose; et elle est utile, puisqu'elle ne tend qu'à faire
 voir par un raisonnement sérieux et détaillé, les défauts
 et les beautés des ouvrages „ (Reflex, sur la Critique.)

Ἄλλ' ὅταν αὐτὴ προσπαθῇ διὰ κρίσεων ἀορίστων καὶ
 σαρκαστικῶν ἐκφράσεων νὰ καταστήτῃ γελοίους μόνον
 τοὺς συγγραφεῖς, τότε εἶνε ἀδικος καὶ ἐπιβλαβής, καὶ ἐπο-
 μένως ἀσυγχώρητος. „ Autant que la critique est lé-
 gitime et utile, autant la satire est-elle injuste, en ce
 qu'elle essaie de tourner les auteurs mêmes en ridicule,
 ce qui ne saurait être le droit de personne: et elle est
 pernicieuse, en ce qu'elle songe beaucoup plus à ré-
 jouir qu'à éclairer. Elle ne porte que des jugements
 vagues et malins, d'autant plus contagieux que leur gé-
 neralité accommode notre paresse, et que leur malice
 ne flatte que trop notre penchant à mépriser les autres.
 (Ὁ αὐτ. αὐτόθι.)

Ἀφίνομεν τώρα τοὺς ἀνγνωστας ἐλευβέρους νὰ κρίνω-
 σιν ἐκ τῶν γενομένων ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς δημοσιεύσεως
 τοῦ λιβέλλου μέχρι τοῦδε, ἂν ὁ Κ. Θ. Τ. ἦνε δικαίος
 καὶ ὠφέλιμος ἐπικριτῆς, ἢ ἀδικος καὶ ἐπι-
 βλαβῆς σιλλογράφος.—

Αὐτόθι. „ Τὰ γράμματα εἶνε πολιτεία δημοκρατου-
 μὲν καὶ πολῖται αὐτῆς; οἱ λόγιοι πάντες. „ Τοῦτο εἶνε ἀ-

ναντιρρήτων. Ἄλλὰ καθὼς εἰς τὰς πολιτικὰς κοινωνίας τι-
 μωροῦνται οἱ στασιασταί, οὕτω καὶ εἰς τὴν δημοκρατίαν
 τῶν γραμμάτων πρέπει νὰ καταδιώκωνται οἱ ἀναιδεῖς καὶ
 φθονεροὶ λιβελλογράφοι. Οἱ πρῶτοι εἶνε ἀξιοποῖνοι ὡς τα-
 ράσσοντες τὴν δημοσίαν ἡσυχίαν, οἱ δεῦτεροι ὡς παρεμπο-
 δίζοντες τῶν γραμμάτων τὴν πρόοδον. Ἄν δὲν πιστεύῃς
 εἰς ἐμέ, Κ. Θ. Τ. ἀκουσον τί λέγει ἄλλιν περὶ τούτου ὁ
 Lamotte (ἐνθ. ἀνωτ.). „ Il faut dans la république
 des lettres traiter les satiriques superficiels comme des
 séditieux, qui ne cherchent qu'à brouiller; et les criti-
 ques sages, comme de bons citoyens, qui ne travaillent
 qu'à faire fleurir la raison et les talents. „

Αὐτόθι. „ Ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα εἶνε κειμήλιον
 προγονικόν, οἱ δὲ ἀσχημίζοντες... αὐτὴν. — Ποῖαν γλῶσ-
 σαν Κ. Θ. Τ. — Ἄν δὲν ἀπκώμεθα, ἐξ ὧτων λέγεις
 σελ. 6. („ Γνωρίζει μὲν τὴν γλῶσσαν τῶν Γερμανῶν,
 ἀλλὰ βεβαίως ἀγνοεῖ τὴν τῶν Ἑλλήνων! ἦν οἱ Θεο-
 οἱ! τοῦ Κικέρωνος ἤϊελον προτιμῆσαι νὰ ὁμιλήσωσι “)
 νοεῖ τὴν γλῶσσαν τοῦ Πλάτωνος, ἢ τὸ ὅποιον εἶνε τὸ αὐ-
 τὸ, τῆς Πλατωνικῆς ἐποχῆς. Ἄλλ' ὃ γὰρ, διὰ τί συγ-
 χέεις τὰ πράγματα; Ἡμεῖς ἐγράψαμεν τὸν Κανονισμὸν
 εἰς τὴν σημερινὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, διὰ νὰ ἐννοήσωσι
 καὶ ῥυμίωσι πρὸς αὐτὸν τὴν διαγωγὴν τῶν καὶ ὁ ἔμπο-
 ρος, καὶ ὁ τεχνίτης καὶ ὁ ἐργάτης καὶ ἐν γένει οἱ πολῖται
 πάσης τάξεως καὶ οἱ παῖδες αὐτῶν, καὶ οὐ μᾶς προσβάλ-
 λεις ἀπηνῶς, διότι δὲν πλατωνίζομεν; Τὸ 7. ἀρθ. τοῦ
 Β'. κεφαλ. τοῦ Κανονισμοῦ λέγει. „ Οἱ γονεῖς καὶ οἱ κη-
 δεμόνες τῶν μαθητῶν ἀγείλοισι ν' ἀκούσθωσιν ἀπὸ τῶν

αὐτοῦ ἀντικειμένου καὶ Κ. Ἀσώπ. ἐν Σουτσειοῖς σελ. 91 καὶ 92.

Ἐκ τῶν εἰρημένων γίνεται δῆλον, τίς ἀσχημίζει τὴν γλώσσαν, ἡμεῖς, οἵτινες οὔτε ἀκράτως χυδαίζοντες, οὔτε ἀκράτως ἐλληνίζοντες, θαδίζομεν τὴν μέσην ὁδὸν, ἣ ὁ Κ. Θ. Τ. ὅστις ζητεῖ τὴν ἀνάστασιν τῆς Πλατωνικῆς γλώσσης, πράγματα δηλ. ἀδυνάτα καὶ τυραννικά, ἀν καὶ ἀξιῶ νὰ λογιζῆται πολίτης τῆς τῶν Γραμμάτων δημοκρατίας.

Αὐτόθι. „ Πᾶσι ἄλλως ἐβακχεύοντες αὐτὴν (δηλ. τὴν γλώσσαν). Νὰ καὶ καλολογικὰ! Ἐκβακχεύειν τὴν γλώσσαν, Κ. Θ. Τ., τῷ ὄντι δύνανται νὰ εἴπωσι μόνον τοῦ Βάχου θιασῶται.

Αὐτόθι. „ ἐξείσουσι“. — Ὅταν πρὸκειται λόγος περὶ δικαστῶν, Κ. Θ. Τ. λέγουσιν οἱ Ἕλληνας ὅχι ἐδρεύουσιν, ἀλλὰ κἀκεῖνται. Ἰδ. Ἀριστοτ. Νεφέλ. στίχ. 208. καὶ Πλάτων. πωλλὰχ.

Αὐτόθι. „ Καὶ τῶν ἄλλων αἰ φρονιμώτερον“. Δηλ. ἂν ἦνέ τις παλαιόρατος ἢ λιβαλόρατος φρόνιμος, πρέπει καὶ αὐτός νὰ καθίσῃ δικαστὴς αὐστηρὸς τῶν ἀσχημίζόντων καὶ ἐκβακχεύόντων τὴν γλώσσαν. Εὐγε καὶ ὑπέρογος, Κ. Θ. Τ. Ἡμεῖς ἐνομιζομεν μίχρη τοῦδε, ὅτι ἡ κοινοκράτουσα (Communisme) ὑπάρχει μόνον εἰς τὰς πολιτικάς κοινωνίας. Τώρα ὁμῶς βλέπομεν, ὅτι καὶ ἡ δημοκρατία τῶν Γραμμάτων ἔχει τοὺς κοινοκτίμονάς τις.

Αὐτόθι. „ Θέλουσι μᾶς ἀποδώσει δικαιοσύνην“. — Τοῦτο εἶνε Γαλλισμὸς (rendre justice à q̄lq̄un). Οἱ Ἕλληνες ἤθελον εἰπεῖ τοῦτο, Κ. Θ. Τ. „ δικαίως πρόσφερεσθαί τινα“ ἢ „δικαιοσύνη χρῆσθαι πρὸς τινα“.

Σελ. 4. „ Ἴνα διέλθωσι“. — Ἐνταῦθα Κ. Θ. Τ., ἂν κάμνη; διάκρισιν μεταξὺ ἴνα καὶ νὰ, ἔπρεπε νὰ μετ χειρισθῆ; νὰ. Διότι εἶνε ἀνάλυσις τελικοῦ ἀπαρεμφάτου.

Αὐτόθι. „ Ἀμερολήπτως“. — Τοῦτο εἶναι τὸ Γαλλικὸν impartialment. Δέν ἦτο καλλίτερον, Κ. Θ. Τ. ἂν μεταχειρίζετο ἐνταῦθα τὸ ἰσοδυναμοῦν αὐτῷ Ἑλληνικόν „ ἀπροσωπολήπτως“.

Αὐτόθι. „ Ἰῶν τῆς δικαιοπραγοῦσης Σμύρνης“. Ἐνταῦθα ὁ Κ. Θ. Τ. ἐπαινεῖ ἐκείνους, τοὺς ὁποίους κατωτέρω σελ. 29. ὑβρίζει, ὡς ἀνθρώπους ἐμπροθεῖς, προληπτικούς καὶ ὀρθὰ κοφτὰ κ ακοῦς, διὰ τῶν ἐξῆς φράσεων. „ Τιμᾶσαι καὶ ἐπιστηρίζεσαι ἐν τῇ μεγατίμῳ ταύτῃ κοινωνίᾳ, ἀλλ' ὅπου ἄλλοτε πάθη καὶ οἰκτεῖαι προλήψεις διέβλυναν τὰ δημόσια, καὶ ἐσχημάτιζαν τὴν κοινὴν γνώμην οἱ ἐκάστοτε ὑπερισχύοντες. Τιμᾶσαι ὅπου τὸ φυτὸν τῆς ἀρετῆς... δηλ. ἡ δὲν ἐβλάστησεν ἡ ἐξηράνηθη. Διότι τὴν ὑποσιώπησιν κατὰ τοὺς τεχνογράφους μεταχειρίζεται τις „ ὅταν μέλλη ἐπιφέρειν τραχὺ τι καὶ λαιδορίας ἐχόμενον, μὴ βούλεται δὲ διὰ τὸ ἐπαχθῆς αὐτὸ λέγειν“. Τοῦτο θὰ εἶπη νὰ εἰξέυρη τις νὰ κτυπᾷ πότε εἰς τὸ καρφὶ καὶ πότε εἰς τὸ πέταλον.

Αὐτόθι. „ Ἐπικαλούμεθα οὐχὶ τὸν ἔλεον ἐφ' οἷς λέγομεν “ καὶ εὐθύς μετὰ ἓνα στίχον „ ἐπικαλούμεθα τὴν κρίσιν περὶ τῶν κατηγοριῶν “. Ἢ τὸ ἐπικαλεῖσθαι τι ἐπὶ τινι, ἢ τὸ ἐπικαλεῖσθαι τι περὶ τινος; εἶνε ὑβρὸν. Ἄλλ' εἰς τὸν Κ. Θ. Τ., ὡς εἰς τοὺς κλασικοὺς συγγραφεῖς, φαίνεται, εἶνε συγκεχωρημέναι αἱ συντακτικαὶ ποικιλίαι.

Αὐτόθι. „ Εἴμεθα βέβητοι, ὅτι ἐν τῇ πόλει ταύτῃ ζῶσι τιμώμενοι αἱ θεῖαι πασῶν τῶν ἄλλων ἀρετῶν μητέρες; ἢ Ἀλήθεια, ἢ εἰλικρινεία κτλ “. — Τοῦτο συνδυαζόμενον μὲ ὅσα λέγει ὁ Κ. Θ. Τ. κατωτέρω 27. „ Πολλάκις ἢ Σμύρνη ὑπῆρξε τὸ προσκεφάλαιον, ἐνθ' ἀναπαύεται τὸ ψεῦδος κτλ. “ ἐλέγχει ἄνθρωπον πρὸς ἑαυτὸν ἀντιφάσκοντα. Καὶ ὅμως ὁ Κ. Θ. Τ. τολμᾷ νὰ κατηγορῇ ἄλλους ὡς ἀλογικεῦτους. Σημειωτέα δὲ διὰ τὸ καλλιπεπνόμενον αὐτῆς καὶ ἡ φράσις „ ἢ Σμύρνη ὑπῆρξε τὸ προκεφάλαιον “. Ἢ πόλις Σμύρνη προσκεφάλαιον! Τοῦτο μᾶς ὑπενθυμίζει τῶν ἀμετροσπῶν τοῦ Γάλλου Μυθοποιῶ τὴν ἴσθη μὲ ἐκκλησίαν χύτραν, καὶ τὸ ἴσον μὲ οἰκίαν λάχανον.

Αὐτόθι. “ Οἱ ἀγαθοὶ ἄνδρες, ἐν οἷς καὶ οἱ πολῖται τῆς Σμύρνης “. — Οἱ ἀγαθοὶ ἄνδρες κατὰ τὸν Κ. Θ. Τ. γεννῶνται, φαίνεται, καὶ ὅπου τὸ δένδρον τῆς ἀρετῆς ἐξηράνη. Καὶ ὅμως ὁ Θουκυδίδης (2, 46) ἀποφαίνεται διὰ τοῦ στόματος τοῦ Ὀλυμπίου Περικλέους, ὅτι „ Ἀβλα οἷς κἄτις ἀρετῆς μέγιστα, ταῖς δὲ καὶ ἄνδρες ἄριστοι πολιτεύουσι “. Μόνω λοιπὸν τῷ Κ. Θ. Τ. δέδοται νὰ ἴσχη

ρίζηται, ὅτι συλλέγουσι καὶ „ ἐξ ἀκανθῶν σταφυλῆν καὶ ἀπὸ τριβόλων σῦκx “.

Αὐτόθι. „ Σμυρναῖδος νεότητος “ — Ὅσοι ἐνθυμοῦνται τὴν πρὸ θλίγων ἐτῶν πλεμον τῶν δύο Ἑλληνικῶν ἑφημερίδων τῆς Σμύρνης πρὸς ἀλλήλας καὶ πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν ἑφημερίδα τῆς Κωνσταντινουπόλεως, δὲν βέλουσι, νομίζομεν, διατάσει, ὅτι τὸ Σμυρναῖδος νεότητος ἐνταῦθα ἐτέθη μὲ κακῶνοισαν. Ἄλλως, ἔπρεπε, νὰ γράψῃ ὁ σεμνολόγος Κ. Θ. Τ. Σ μ υ ρ ν α ἰ ἰ α ς ν ε ὄ τ η τ ο ς.

Σελ. 5 „ Ὁ Κανονισμὸς εἶναι ἢ πρέπει νὰ ἴναι, ὡς τὸ παρ' ἐμπόροις δεῖγμα “. — Ἐξ ὧτων λέγει ἐνταῦθα ὁ Κ. Θ. Τ. καὶ εἰς τὴν ἀκόλουθον σελίδα συνάγεται, ὅτι ἀπῆται νὰ ἦνε γεγραμμένος ὁ Κανονισμὸς εἰς χαρακτῆρα λόγου γλαφυροῦ, μεγαλοπρεπῆ κτλ. Ἀλλὰ τοῦτο ἤθελεν ὑπενθυμίσει τῷ ὄντι εἰς τοὺς ἀναγνώστας τὸ λεγόμενον „ μύρον ἐπὶ φακῆ “. Οἱ νόμοι (καὶ νόμοις λέγοντες νοοῦμεν πρὸ πάντων τοῦς πολιτικοὺς) ἀπαρτίζοντες μέρος τῆς Ἐπιγραφικῆς, ἦτοι, εἶνε ἐξώτατος τῆς Φιλολογίας (1) κλάδος, γραμματολογικῶς θεωρούμενοι εἰχουσι σημασίαν μόνον διὰ τὴν Ἱστορίαν τῶν ἐπιστημῶν οὐχὶ δὲ καὶ διὰ τὴν καλολογικὴν αὐτῶν ὄψιν, διότι ἐν αὐτοῖς ἐπικρατεῖ ἢ ὑβλη μᾶλλον παρὰ τὸ εἶδος. Καὶ εἰς αὐτοὺς λοιπὸν, καθὼς καὶ εἰς τοὺς κατὰ λόγου, διὰ αθήκας, συνθήκας καὶ ἄλλα δημόσια γράμματα.

(1) Ἰδ. περὶ τούτου τὸν ὑπὸ τοῦ Χ. Λαυλίου ἐκφωνηθέντα λόγον ἐν τῇ μαλθ. Ἀριθμ 812. τοῦ 1854. ἔτους.

υπαγόμενα εἰς τὴν αὐτὴν κατηγορίαν, ὑπάρχει ἐλάχιστος μόνον βαθμὸς, ἐν minimum ὡς λέγουσι, ῥητορικῶν ἰδεῶν. Ἀλλὰ τοῦτο δεικνύει πόσον καλῶς γνωρίζει ὁ Κ. Θ. Τ. τὸ ὅποιον ἀνεκομβώθη νὰ ἐπικρίνη ἔργον. Δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ ξενιζώμεθα, ὅταν βλέπωμεν τὸν ἄνθρωπον πίπτοντα ἀπὸ ἀλογίας εἰς ἀλογίαν. .. Καβύλου, λέγει Εὐγένιος ὁ Βουλγαρισ (Λογικ. σελ. 291.) ἐπὶ πάντων, τὸ, αἰτις μήπω φθάσας ἠκρίθωσεν, ἐπικρίνειν ἐπιχειρεῖν, ὑπερβολὴν οὐδεμίαν καταλείπει ἀλογίας τε καὶ θρασύτητος. Καὶ τῶ ὄντι μόνον θρασύς ἐπικριτὴς ἠδύνατο ν' ἀπαιτῆσαι νὰ εὐρη εἰς ἀπλάς διατάξεις σχολῆς, ὅ,τι μόλις δύναται νὰ εὐρη τις εἰς αὐτοὺς τοὺς νόμους τοῦ Σόλωνος.

Αὐτόθι. „Ἰδοὺ τὸ παραπλήρωμα“. — Ἐδῶ γαλλίζε. .. ἄλλιν ὁ Κ. Θ. Τ. εἰς τὰς συγκεφαλαιώσεις μεταχειρίζονται οἱ Ἕλληνες ὄχι τὸ ἰδοὺ (voir), ἀλλὰ τὴν δικτικὴν αὐτωνυμίαν οὗτος. (ἰδ. Συντακτ. Ἀσώπ. Α'. Περσίου, σελ. 34. Ἐκδ. δ').

Σελ. 6. „Προδίδωσιν ἄνδρα“. — Καὶ τοῦτο Γαλλισμός (trahir un homme). Οἱ Ἕλληνες ἐκφράζουσι τὸ τοιοῦτον διὰ τοῦ « ἐλέγχει ἄνδρα » καὶ τοῦτο ἔπρεπε νὰ μεταχειρισθῆ ὁ βιβλῆς Ἕλληνιστὴς Θ. Τ.

Αὐτόθι. « (Τὸ φραστικὸν προδίδωσιν ἄνδρα) βιβλιόφάγον, διδάσκαλον ἔμπειρον ἐπισταμίως ἀναγνόντα πολλά, γνόντα καλῶς αὐτά, καὶ ἐπιγνόντα τῆς Ἑλληνικῆς

γλώσσης τὸν μηχανισμόν. — Κατὰ τὴν γνώμην τοῦ Κ. Θ. Τ. ἀνέγνω, ἔγνω καὶ ἐπέγνω ὅπ' αὐτοῦ θαυμάζομενος Γ. Χουσοβέργη; Ἀλλ' ὁ Σ. Βυζάντιος, ἀλλ' ὁ Γ. Παπτολιώτης; ἀλλ' ὁ Δ. Βερναρδάκης κατήνεγκον αὐτῶ. δι' ὅσα κατ' ἀνδρῶν σεβασμίων καὶ διὰ τὴν σοφίαν καὶ διὰ τὴν ἀρετὴν των ἐφληάρητε. τοσοῦτον καιρίας πληγὰς, ὥστε εἶν' ἄπυρον, ἀνέβλη ἰδεῖ ποτε ἴασιν. Ὅχι μόνον τὰ .. τιποτένιά του διδακτικὰ βιβλία, λέγουσιν, ὅτι συνετέσταγ, εἰς ἀπομώρανσιν τῆς νέας τῶν Ἑλλήνων γενεᾶς, ἀλλ' ὅτι καὶ .. μόνος αὐτὸς ὑβρίζομενος ἐν ὅλοις φυλακίαις διὰ τὴν ἡμιμάθειαν, μεγαλοῤῥημοσύνην καὶ ἀνεύθυνσιν του. οὐ μόνον δὲν ἠρῶνθῆσεν ποτε, ἀλλ' ἐπιμένει εἰς τὴ νὰ πιστεῖται, ὅτι δι' ὀλίγων γραμματικῶν σοφιστικῶν καὶ πολλῶν πιθηκισμῶν καὶ τουρκικῶν βωμολογιῶν δύναται νὰ ἐπιγάγη τὸν θαυμασμόν τῶν ἀνθρώπων. ἰδ. Ἀθην. Ἀρθ. 2241 καὶ 2246. τοῦ 1855. ἔτους. Καὶ ἐδῶ λοιπὸν φαίνεται, ὅτι εὐρίσκει τὴν πλήρη ἐφαρμογὴν τοῦ τοῦ Γάλλου ποιητοῦ,

„ Un sot trouve toi jours un plus sot, qui l'admire,“
ἢ ὡς μεταφράζει αὐτὸ ὁ μακκαρίτης Κοραῆς,

„ ἐγρωμιάζει τὸν μωρὸν ἄλλος μωρότερός του “
Διότι τί ἄλλο, πρᾶκαλοῦμεν, παρὰ μωρὸν σημαίνομαί ἐξῆς; ὑπερβολικῶς ἐπαινοῖ

Αὐτόθι.

„ Ἡ ὁλὴ ὑφ' ἡ (τοῦ Χρυσοβέργησιν Κανονισμοῦ) ὁμοιάζει πρὸς βασιλίδαν παρθένον ἐν πορφύρα καὶ βύσσῳ ἐφ' ὑψηλοῦ καὶ διαλίθου ἐδραζομένην ἐβρόνχου καὶ μειδιῶσαν ἠδὺ καὶ

ἐπίχαρι (1). — Καλέ, Κ. Θ. Τ. ταξείδια τοῦ Σεβαστασιανοῦ ἐπεχείρησες νὰ γράψῃς; Δερβίς-Αβουσεκὴ ἀπεφάσιες νὰ γίνῃς; Τί ποσφύραι εἶναι αὐταί! Τί βύσσοι! τί ἀδάμαντες! τί μαργαρίται! Καί λοιπόν, ὅταν ἐξαντλή, οὕτω; ἀπειροκάλω; ὅλον σου τὸν θαυμασμόν διὰ τὴν ὑψὴν τοῦ Χρυσοθέργειου Κανονισμοῦ, ὅστις καὶ ἐντὸς τῆς Σμύρνης εἶναι ἴσω; εἰς πολλοὺς, ἄγνωστος, τί λείπεται πλέον νὰ εἴπῃς περὶ ἰδέας ἢ χαρακτῆρος, λόγου τῶν πατέρων πάσης σοφίας, τοῦ Δημοσθένους, τοῦ Πλάτωνος, τοῦ Πινδάρου, τοῦ Ὀμήρου (2)! Ἀλλὰ ποῦ αἰσθησις τοῦ καλοῦ! ποῦ κοίσις! Καί ὅμως εὐρέθησαν ἄνθρωποι πτοηθέντες ἐπὶ τοῖς τοῦ Κ. Θ. Τ. γραφομένοις, ὡς αὐτὸς ἐπὶ τοῖς τοῦ Κ. Γ. Χρυσοθέργη (3).

Ἄ ὑ τό θι ., Αἱ λέξεις αὐτοῦ (τοῦ Κανονισμοῦ τοῦ Χαλιλίου) ἀπόζουσι τευτονισμοῦ ἀσυγγνώστου. — Πόθεν ἐγνώρισας τοῦτο, Κ. Θ. Τ. Διότι τευτονικά οὗτ' ἔμα

(1) Τὸ μειδίσμα προσθετόμενον εἰς τὴν σοριστικὴν ταύτην εἰκόνα, νομίζομεν, καταστρεφεί αὐτήν. Διότι παριστάνευ τὴν παρῆενον βασιλίδα, ὡς γυναῖκα ἄρεσκον (couqueiti), ἥτις

„Ὀικὰ μὲν τῆνον ποτιδέρκεται ἄνδρα γελευσα,

„Ἄλοκα δ' αὐ ποτὶ τὸν βίπτει νόον“.

Θεοκρ. εἰδὸλλ. Α'. στίχ. 36-37.

(2) „Ἀρχίδαμος πρὸς τὸν ἐπαινοῦντα κιθαρῳδὸν καὶ θαυμάζοντα τὴν δυνάμιν αὐτοῦ ὡ λῶστε, ἔφη, ποῖον γέρας παρὰ σοῦ τοῖς ἀγκυλῆ; ἀνδράτιν ἔστι, ὅταν κιθαρῳδὸν οὕτω; ἐπαινῆς;“ Πλουτάρχ. Τόμ. Β'. σελ. 218.

(3) „Βλάξ ἄνθρωπος ἐπὶ παντὶ λόγῳ φιλεῖ ἐπτοῆσθαι“ Πλουτάρχ. ἐν τῷ πῶ; δεῖ τὸν νέον ποιημ. ἀκούειν.

θε; οὗτ' ἠξιώρει. Τοῦτο μόνον διὰ τῆς παραβολῆς τῆς μετὰ πρὸς τὴν ἑτέραν γλώσσαν δύναται νὰ γίνῃ. Ἀλλ' ὁ Κ. Θ. Τ. φαίνεται, λαλεῖ ἐν πυρίναις γλώσσαις.

Ἄ ὑ τό θι ., Ὄφρην ὁ Κ. Χ. Χαλῖλιος νὰ μὴ συγγράψῃ. — Ὁ φείλω καὶ ἔχω χρέος, νομίζομεν, εἶνε ταυτοσημαντὰ. Καί ὅμως τὸ μὲν ὀφείλω συντάσσει ὁ Κ. Θ. Τ. μετὰ τοῦ νὰ, τὸ δὲ ἔχω χρέος μετὰ τοῦ ἵνα (ἴδ. σελ. 3). Καὶ ἔπειτα κατηγορεῖ ἄλλων ὡς μὴ συμφωνούντων ἐαυτοῖς.

Ἄ ὑ τό θι ., Μετακίνησιν τῶν μὴ καλῶς ἐχόντων. — Καὶ μήπως, Κ. Θ. Τ. ἐμβήκεις εἰς τὴν οὐσίαν τοῦ Κανονισμοῦ, διὰ νὰ γνωρίσῃς ἂν μετακινήσασιν τι τῶν μὴ καλῶς ἐχόντων. Λέξεις μόνον ἐθήρευσας καὶ μετὰ αὐτὰς παιδαριωδῶς κατέτριψας τὸν πολύτιμον χρόνον. Ἐπειτα διὰ νὰ γείνη τοῦτο ἔπρεπε νὰ συμβουλευθῆς Κανονισμοὺς τῶν Γυμνασίων τῆς Γαλλίας, Γερμανίας κτλ. νὰ γνωρίζῃς δηλ. ξένας γλώσσας, τὴν Γαλλικὴν, Γερμανικὴν, κτλ. τῶν ὁποίων σὺ δὲν εἶσαι κάταχος. Ἐπειδὴ λοιπὸν σοριστικῶς μόνον δι' ἀορίστων καὶ σαρκαστικῶν ἐκφράσεων, ζητεῖς νὰ καταστρέψῃς τὸ ἔργον μας, χωρὶς νὰ φέρῃς καὶ ἀποδείξεις, σοὶ λέγομεν ἡμεῖς, ὅτι καὶ τὸν σκοπὸν τῆς Εὐαγγελικῆς Σχολῆς ἐν αὐτῷ ὑψηλότερον ἐθέσομεν, καὶ τὰ πρὸς ἐπιτυχίαν τούτου τοῦ σκοποῦ μέσα ἀκριβέστερον ὠρίσαμεν, καὶ εἰς τοὺς διδάσκοντας ἕκαστον κλάδον, νὰ λάβωσιν συνειδήσιν τοῦ ἰδίου ἔργου νύξιν ἐδώσαμεν, καὶ τὰ μαθήματα, ποῦ μὲν ἀφαιρέσαντες, ποῦ δὲ προσέβασαντες, μεθοδικώτερον διετάξαμεν κτλ. Ἀλλ' ὁ Κ. Θ. Τ. κινούμενος ἀπὸ

πίλο; πρό; τόν Χ. Λαίλιον, επικρίνων τόν Κανονισμόν δέν ἠδύνατο βεβαίω; νά κάμη ἄλλο παρά νά ψέξη καί νά εὐχαριστήσῃ τήν φιλαρχιθιμοσύνην του. „ Τό τοῦ διορατικοῦ διειδές τε καί καθαρόν ἐπιβολούντα (τά πάντα), τό δέ τοῦ κριτικοῦ ὁῦτε καί τεθηγμένον ἀπκμῆλύνοντα καί μὴν καί τό προσεκτικόν τῆς ψυχῆς ἀπό τῶν διάντων ἀσελκόμενα καί ἀπάγοντα, οὐχ ὅπως τοῖς διά φιλοσοφίας εἰς βήραν ἐξίεναι τοῦ ἀληθοῦς ἐπαγγελλομένοις, ἀλλά καί τοῖς ἄλλοις περί τόν κατά τόν βίον βουλευομένοις καί κρίνουσιν, οὐδ' ἔστι φάναι, ὅσων ἀτοπημάτων ἠαραίτια γίνεσθαι“. Εὐγένιος ὁ Βούλγαρις. Λογικ. σελ. 91.—

Α Ὑ Τ Ὁ Θ Ι. „ Ἀγνοεῖ τήν τῶν Ἑλλήγων! (γλώσσαν δὴλ.) ἦν οἱ Θεοί! τοῦ Κικέρωνος ἤθελον προτιμήσει νά ὁμιλήσωσι“. — Ἀκουστά, φαίνεται, ἔχει ὁ Κ. Θ. Τ. τόν Κικέρω; να καί τὰ συγγράμματά του. Οὔτε περί ὧν τῶν Θεῶν, ἀλλά τοῦ Διὸς μόνον, οὔτε περί τῆς γλώσσης τῶν Ἑλλήνων καθόλου, ἀλλά τῆς τοῦ Πλάτωνος ἰδίως, ὁμιλεῖ ὁ Ῥωμαῖος; βήτωρ ἐν Βροῦτω Κεφαλ. 31. Κατά τόν Κ. Θ. Τ. λοιπόν ὁ Ζεὺς ἠδύνατο νά λαλήσῃ καί τήν γλώσσαν τοῦ Πτωχοπρῶδρόμου (διότι καί αὕτη ἑλληνική εἶνε) ἢ ἔξείρω ἔγω; τίνος; ἄλλου ἀκρίτου ὡς αὐτοῦ συγγραφέως. Ἴδου τό περί οὗ ὁ λόγος χωρίον. „ Quis enim uberior in dicendo Platone? Jovem. ; j ant philosophi, si graece loquatur, sic loquitur. Ἄλλὰ τότῃν εἰσχρῖν τῆς ἑλληνικῆς καί ῥωμαῖκῆς Φιλολογίας καί Γραμματολογίας ἔχει ὁ ἐπιχειρήσας νά ἐξελέγξῃ ὡς ἀφιλόλογον τόν Χ. Λαίλιον.

Ἐνταῦθα, φίλοι ἀναγνώσται, ἀναγκαζόμεθα νά διακρίνωμεν ἐπὶ μικρὸν τὰς περὶ τοῦ Κ. Θ. Τ. παρατηρήσεις ἑμῶν, διὰ νά ἐξετάσωμεν. Ἄν, ὅσα σφάλματα ἀποδίδῃ εἰς τόν Κ. Κ. Βασιλειάδην καί Χ. Λαίλιον, ἦνε τῶ ὄντι τοιαῦτα. Καί πρῶτον περὶ τῶν τοῦ Κ. Κ. Βασιλειάδου.

Α Ὑ Τ Ὁ Θ Ι. Ὁ Κ. Θ. Τ. κατηγορεῖ τοῦ Κ. Κ. Βασιλειάδου ὡς μεταχειρισθέντος τό „ ἀ ν α γ ν ω ρ ῖ ζ ω “ εἰς ἄλλην παρά τὴν ὁποῖαν μεταχειρίζονται αὐτὸ οἱ ἀρχαῖοι Ἑλληνες σημασίαν. Ἄλλ' ὦ δαιμόνιε! ἡμεῖς, σοὶ εἶπομεν, γράφομεν εἰς τὴν σημερινὴν Ἑλληνικὴν γλώσσαν, εἰς τὴν ὁποῖαν καί ἄναλογον πλασθεῖαν παραδέχθημεν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ reconnaître τὴν λέξιν ἀναγνωρίζω, ὡς παραδέχθημεν καί τό ἐ π ι β ῆ σ ῆ (influence), τό ὁποῖον ὅλοι μεταχειρίζονται, καί τό ἀ μ ε ρ ο λ ῆ π τ ῶ σ (impairtment), τό ὁποῖον καί σὺ, χωρὶς νά γνωρίζης, μεταχειρίζεσαι (*Ἴδ. Λεξικ. Γαλλο-Ἑλλ. ὑπὸ Σ. Βυζαντίου ἐν Α. Ἀναγνωρίζω). Ἐπειτα, Σὺ, Κ. Θ. Τ., λέγεις « τ ἰ μ ῶ μ ἔ ν φ ἐ π ἰ λ ο γ ῖ ο τ η τ ῖ » (σελ. 4.), τό ὁποῖον ἐξάπαντος δέν εἶνε ἀρχαῖον Ἑλληνικόν, καί ὁ Κ. Κ. Βασιλειάδης δέν δύναται νά εἴπῃ; ὡς λέγουσιν ὅλοι οἱ Ἑλληνες σήμερον. Ἀναγνωρισμένος ἐπὶ χρηστῆ διαγωγῆ; Ἄλλὰ τοῦτο θά εἴπῃ, ὡς εἶδομεν ἀνωτέρω, νά ἦνε τις τύραννος τῆς γλώσσης. Περὶ δέ τῆς ἀυξήσεως καί ἀναδιπλώσεως τοῦ παρακειμένου, ὅτι δύναται νά παρελιφθῆ, ὅταν γράφωμεν εἰς τὴν σημερινὴν Ἑλληνικὴν γλώσσαν, καί τυφλῶ ὄντων (1). Καί ὁμοῦ; ὁ Κ. Θ. Τ.

(1) *Ἴδ. περὶ τούτου Ἄσωπ. Συντακτ. Β'. περίοδ. σελ. 290. καί Γ'. Χρυσοβέργη Γραμματικ. τῆς καθ' ἑμᾶς Ἑλλ.

μεγαλογραφῆ τῶ ἀναγνωρισμένους. Δὲν εἶνε παράξενον λοιπὸν αὐτὸς νὰ κατορθώσῃ, ὅτι ὁ Κ. Κ. Ἀσώπιος; (Συντακτ. Β'. Περίοδ. σελ. 491) θεωρεῖ κατὰ τὸ παρὸν ὡς ἀκατόρθωτον, τὴν εἰσαγωγὴν λέγω εἰς τὴν γλῶσσαν τοῦ προκειμένου νέος, τοῦ βεβρασμένον κρέας, τοῦ σεσαμαρωμένου γάδαρος, τὰ ὅποια ἴσω; μόνον ὅμως ὄνου ἔλῳν γελοῖος σχολαστικὸς δύναται νὰ υποφέρῃ.

Σελ. 7. «Κατοίκων τῆς Γραικικῆς Κοινότητος τοῦ Χριστιανικοῦ ὀρθοδόξου πληρώματος κτλ.» — Ἄν δὲν ἐγένετο λόγος, Κ. Θ. Τ. ἐν τῇ ἐπιγραφῇ τοῦ Κεφαλ. περὶ Σμύρνης, καὶ ἂν δὲν προηγέτο τὸ ἐν τὰ ὑθ α, τότε δικαίως ἠδύνατο νὰ κατηγορήσῃ τὴν φράσιν ταύτην σημαίνουσαν κατοίκων τῆς Σμύρνης; ἀνηκόντων εἰς τὴν Γραικικὴν Κοινότητα. Ἀλλὰ τὴν γενικὴν τῆς γενικῆς σημασίαν μόνον ὁ ἐν Γραμματικοῖς; ἔσχατος Θ. Τ. δὲν γνωρίζει, ἢ ὑποκρίνεται, ὅτι δὲν γνωρίζει, διὰ νὰ ἔλῃ νὰ φλυαρῇ καὶ νὰ δυσχυρίζηται, ὅτι δὲν δύνανται νὰ εἰπητι; πέυ τε μέλη ἐκ τῶν νοσημένων κατὰ τῶν κτλ. τὸ ὅποιον καὶ ψέγει ὡς δῖθεν ἀμοιρον φραστικῆς; Εὐγενείας! καὶ καταδικάζον ὅλους τοῦ; ἄλλους πολίτας τῆς Σμύρνης ὡς ἀνοήτους. Κατὰ τὸν Κ. Θ. Τ., λοιπὸν, ἂν τις ἤθελεν εἰπεῖ, ὅτι ὁ δεῖνα εἶνε παλίμθουλος; μέθυσος; χαρτοπαίκτης; ἄστοργος πρὸς τοῦ; οἰκείου; καὶ ἀσυμβίβαστος; πρὸς ἑαυτὸν, συναγεται ὅτι ὅλοι οἱ ἄλλοι ἔχουσι τὰς ἐναντίας τούτων τῶν κακιῶν ἀρετὰς, εἶνε δηλ. σταθεροί, νηφάλιοι κτλ. Μὰς συγχωρεῖς

Γλ. σελ. 105. καὶ ἐξ ὅπου ὑπάρχει πληθὺς παραδειγμάτων π. γ. ἀναστημένος, ἀποθαμμένος, ὑποτχεμένος κτλ.

Κ. Θ. Τ. νὰ σὰ; εἰπῶμεν, ὅτι τὸ συμπέρασμα σου δὲν εἶνε ὀρθόν; Διότι ἂν οἱ ἄλλοι ἦνε ἢ μὴ τοιοῦτοι, ταῦτο ἀφίνεται ὁλῶ; ἀόριστον. Ἄλλ' ὁ Κ. Θ. Τ. φαίνεται, ἔχει πάντῃ διάφορον τῶν ἄλλων τῶν τῶν συλλογίζεσθαι.

«Τῆς Γραικικῆς Κοινότητος.» — Κατὰ τὸν Κ. Θ. Τ. εἰς τὴν Γραικικὴν Κοινότητα, ἀνήκουσι μόνον οἱ Ἕλληνες; ὅσοι εἶνε ὀθωμανοὶ ὑπήκοοι. Ὁ δὲ Κ. Σ. Βαλτατζῆς; Δ. Ἀμηράς; Σ. Μήττελ; Π. Ὀμηρῆς; Μ. Καλαβῆς; ἀνήκουσιν εἰς τὴν Ἑβραϊκὴν Κοινότητα. Ἄρα κατ' αὐτὴν καὶ Γραικικὴ γλῶσσα ἐν Σμύρῃ εἶνε ἢ ὑπὸ τῶν ὀθωμανῶν ὑπεκώσιν; ἢ ἐκ τῶν Ἑβραίων; καὶ Γραικικὴ ἢ ἐκ τῶν ὀθωμανῶν ὑπεκώσιν; συλλαβισμὸς κτλ.

«Τὸν χριστιανικὸν ὀρθοδόξον πληρώματος.» — Τοῦτο ἦτο ἐπὶ ἀναγκῆ; νὰ προστεθῇ Κ. Θ. Τ. Διότι ἢμπορεῖ τις νὰ ἦνε π. γ. Ἕλληνας; Γραικός; δηλ. ἢ Ἕλληνας ὑπήκοος; καὶ νὰ ἦνε δικαίος; ὀθῶς; λοιπὸν κατὰ τὸν κανονισμὸν ἀποκλείεται τῆς Ἑσπερίας.

«Ὅποιας δὴπο; ὑπεκώσιν; καὶ ἂν ὦσι.» — Μόνον φαίνεται, ὁ Κ. Θ. δὲν γνωρίζει, ὅτι τῶν ἐν Σμύρῃ Γραικῶν οἱ μὲν εἶνε ὑπήκοοι ὀθωμανοί; οἱ δὲ Γάλλοι; οἱ δὲ Ἀγγλοὶ κτλ. Ἄλλ' ἴσω; ὁ Κ. Θ. Τ. ἀσχητὶ νὰ μεταχειρισθῇ ὁ Κ. Κ. Βασιλειάδης; ἄλλην λέξιν ἀντὶ αὐτῆς; τὴν Ἑθνικότητος; λέξιν; ἄλλ' ἀσχητὶ τοῦ ὅτι εἶνε ἐπι-

σης, ὡς λέγουσι, neologisme, δὲν ἐκφράζει ἀκριβῶς ὅτι ὁ Κ. Κ. Βασιλειάδης θέλει νὰ παραστήτη. Διότι ἂν καὶ διὰ τὴν κοινὴν καταγωγὴν οἱ ἐν Σμύρῃ Ἕλληνες ἦνε ἀδελφοὶ τῶν ἀπαντασθῶν Ἑλλήνων, οἱ μὲν ὅμως αὐτῶν, ὡς εἶπομεν ἄνωτέρω, εἶνε Ἰθωμανοί, οἱ δὲ Ἀγγλοὶ, οἱ δὲ Γάλλοι κτλ. ὑπήκοοι. Τέλος πάντων Κ. Θ. Τ. ὁ Κ. Κ. Βασιλειάδης δὲν εἶνε, ὡς οὐ, δημιουργὸς λέξεων. Μετεχειρίσθη τὴν λέξιν, τὴν ὁποῖαν μεταχειρίζονται ἐν τοῖς γραφείοις τῆς Σμύρνης. Ἄν δὲ δὲν ἤρῃ κελῶς εἰς τὸ Ἑλληνικώτατον αὐτοῦ σου, μὴ μεταχειρισθῆς σὺ αὐτὴν. Ἠλλάσε ἄλλην εὐφρονότεραν. Ἄλλοι ἀνυγκρίτῳ λόγῳ σωφτεροὶ σου (καὶ παρακαλοῦμεν νὰ μᾶς συγχωρήσωσιν οἱ ἀναγνώται, ἂν παραβῶμεν Ἄθην ἃ αἰλουρον) καὶ δυνάμενοι περὶ τῶν τοιοῦτων neologismes καὶ ἐξελκνίσεων νὰ γνωμοδοτήσωσι κάλλιον παρὰ σέ, γνωρίζοντες ὅμως τὴν δυσκολίαν τοῦ πράγματος ἐν πείρας. Ἴδε μὲ πόσῃν περίσκεψιν καὶ ἐπιείκειαν ἐκφράζονται περὶ αὐτῶν.

Ὅτι νὰ ἐπαινέσωμεν οὔτε νὰ ψεῖξωμεν πάσας τὰς τοιαύτας ἐξελληνίσεις εἶνε σκοπὸς ἐνταῦθα, ἀλλ' ἵνα δεῖξωμεν, ὅτι ἅπαντες οἱ ὁμογενεῖς λόγιοι καὶ γράφοντες καὶ διδάσκοντες, πού μὲν ἐκ προέσεως, πού δὲ ἐν παρόδῳ ἄνευ πομπῆς καὶ ἀηδοῦ, κομπορρημοσύνης, ἐπροσπάθησαν νὰ συντελέσωσιν εἴτε ἕκαστος ἠδὲν κατὰ πρός διόρθωσιν, πλουτισμὸν καὶ καλλωπισμὸν τῆς γλώσσης. Κ. Ἀσώπ. Σουτς, σελ. 94.

Ἄλλ' ἴσως ἤθελεν νομίσει τις, ὅτι ὁ Κ. Θ. Τ. εἰς τοῦ ὁμοῦ τὴν ἀκοήν, προσέβριλε τόσον κακῶς ἢ λέξις ὑπὴ κωότης, ἔχει τῷ ὅτι καὶ λεττηροῦν. Πολλοὺ γε καὶ δεῖ! Διότι ὁ μεμρῶμενος τὸν Κ. Κ. Βασιλειάδην διὰ τὴν χρήση τῆς λέξεως ὑπηκοότης, μετχειρίζεται (σελ. 14.) τὴν λέξιν φιλοσοφικότης, ἐσχηματισμένην ἐπίσης παρὰ τοὺς κανόνας καὶ τὸ πνεῦμα τῆς Ἑλληνικῆς

γλώσσης. Ἐπειδὴ οἱ Ἕλληνες δὲν σχηματίζουν ἐκ τῶν εἰς ἱκος ἐπιθέτων εἰς ἱκοσότης λήγοντα οὐσιαστικά. (1) Ὡστε ὁ Κ. Θ. Τ. ὁ ἐπὶ γεγυμνασμένη εἰς τὴν Ἑλλ. Γλώσσαν ἀκοῇ κωυῶμενος πίπτει εἰς τὰ αὐτὰ ἐκεῖνα περὶ σχηματισμοῦ τῶν λέξεων λάθη, διὰ τὰ ὁποῖα κατηγορεῖ ἐμπόρων, αἵτινες ὡς ἀποχαιρετήσαντες ἀπὸ πολλῆς τῆς σχολεῖον καὶ τοῦ τῆς Γραμματικῆς κανόνας εἶνε ἴσως καὶ συγχωρητέοι. Ἄλλ' ὁ μέγας Ἑλληνιστὴς τῆς Σμύρνης, Θ. Τ. ὁ Διευθυντὴς Ἑλληνικοῦ σχολεῖου, ὁ ἐπιχειρήσας νὰ ἐξελέγη ὡς ἀφιλόλογον τὸν Χ. Αἰλίλιον, νὰ γράσῃ φιλοσοφικότης, εἶνε τῷ ὅτι ἀσύγγνωστον. Τί νὰ εἰπωμεν λοιπὸν ἡμεῖς, Κ. Θ. Τ. περὶ τῆς φιλοσοφικότης σου, ὅταν σὺ περὶ τῆς ὑπηκοότητος τοῦ Κ. Κ. Βασιλειάδου λέγῃς, ὅτι εἶνε μπαλαγκιμπις; Ὅχι ἄλλο βέβαια παρ' ὅτι εἶνε μπαλντάντατλί καὶ... κωνάτη.

Σελ. 9. • Ἐὰν συμπέτη περίπτωσις. — Διὰ τὴν δύνανται νὰ εἴπῃ τις, ἂν συμπέτη περίπτωσις δὲν καταλαμβάνομεν. Εἶνε τάχα ἀταφῆς ἢ ἔκφρασις ἢ δὲν ὄξει Πλατωνικοῦ Ἑλληνισμοῦ; Ἐξάπαντος τὸ δεύτερον. Διότι ἢ περὶ τὸν ἑλληνισμὸν εὐσφορησίᾳ τοῦ Κ. Θ. Τ. ὑπερβαίνει καὶ τὴν τοῦ Κ. Εὐγενίου τοῦ Βουλγάρου, ὅστις ἀπορρίνεται, ὅτι ὄχι μόνον δύναται γράσῃν τις νὰ μεταχειρισθῇ τετριμμένον ὄρος, ἀλλὰ καὶ νὰ σουλαιώσῃ ἐπίστε.

(1) Ἰδ. Κορκὴν ἐν Ἱεροκλ. Ἀστέιαις σελ. 18. ὅπου λέγει ῥητῶς, ὅτι δὲν δυνάμεθα νὰ πορῶσωμεν οὔτε ἐκ τοῦ σχολαστικοῦ, σχολαστικότης, οὔτε ἐκ τοῦ ἀνθρωπικῆς ἀνθρωπικότης.

ἂν μόνον ἐπιτυχάνωνται εὐστόχως τὰ πράγματα (1). Ἄλλ' ἡ λεξιθερία τοῦ Κ. Θ. Τ. δὲν ἔχει ὄρια, καὶ ἕκα-
μνε καλὰ, ἂν ἐμετρίαζε τὴν πρὸς αὐτὴν κλίσειν τοῦ
„ Ἄν φυλάξῃς (λέγει Πιθαγόρειός τις φιλόσοφος) τὸ μὴ
ἀπουδάξῃς ἐκί ταῖς ἀνάμασι, πλουσιώτερος ἐ γήρας ἀνα-
φανήσῃ φρονήσεω; „ —

„ Ὅθεν „ — Περὶ τούτου δὲν ἔχομεν νὰ σοὶ εἰπωμέν-
τε. Διότι καὶ σὺ δὲν μᾶς λέγεις, διὰ τί ἀτρημίζεται τὸ ἄ-
φρον εἰς τὴν γλώσσάν μας.

„ Τότε μόνον, καθ' ὅσον „ καὶ κατωτέρω (σελ. 11.)
μεταξὺ τῆς Ἐρορείας ἢ ἀρχῆς τινος. — Μόνον εἰς ταῦτα
ἴσω; δικαιοῦται ὁ Κ. Θ. Τ. νὰ μεμφῆ κατὰ τι τὸν Κ. Κ.
Βασιλειάδην. Ἀλλ' εἰς τὴν χρῆσιν τούτων τῶν μορίων ἢ
μικρῶν μερῶν τοῦ λόγου, φίλοι ἀναγνώσται, προσέκρουσαν
καὶ αὐτοὶ οἱ εἰς ἄκρον σοφίας ἐλάσαντες λόγοι τοῦ ἐβ. οὐ-
μας. Ἀρκοῦμαι νὰ σᾶς σέρω ἐν μόνον παράδειγμα, τὸ
τοῦ Κοραῆ, ὅστις μάλιστα καὶ δὲν ἐντρέπη νὰ ἐξομολο-
γήσῃ τοῦτο. Καὶ διὰ τί νὰ ἐντρέπη; μὴ δὲν ἦτο καὶ αὐ-
τὸς ἄνθρωπος; „ Summi sunt, homines tamen (Quintil).

(1) „ Ἄμεινον παρὰ πολὺ τὴν φιλοσοφούντα ἀκριβῶς
ἀληθεύειν καὶ σολοικίζοντα ἢ ψεύδεσθαι ἀτικίζοντα. ἀφε-
λεῖτε καὶ πεπατημένη τῇ λέξει χρώμενον τῶν πραγμάτων
εὐστόχως ἐπιτυχάνειν ἢ μηδὲν ὑγιᾶ; ἀποφείνεσθαι λαμ-
πρόν τι καὶ γεγανωμένον ἀποφλεγγόμενον. Λογικ. σελ. 105.
Καὶ ταῦτα (προσθέτομεν), ὅταν γράφῃ τις φιλοσοφικά
σύγγραμματα. Ἄλλ' ὅταν γράφῃ Κανονισμὸν σχολῆς!

Ἰδοὺ λοιπὸν τί λέγει οὗτος (Ἀτάκτ. τόμ. Δ'. σελ. 5') λα-
λῶν περὶ τῆς χρήσεως τῶν μορίων οὐδὲ καὶ μηδὲ, οὔτε καὶ
μήτε.

„ Τρίτον (ἔργον τοῦ κανονιστοῦ τῆς γλώσσης) εἶναι νὰ
προσέγῃ εἰς τὴν χρῆσιν τῶν λεγομένων μορίων, ὡς εἶναι
τὸ οὐ δέ, τὸ οὐ τε, τὸ μὴ δέ, τὸ μὴ τε, καὶ ἄλλα πολ-
λὰ τοιαῦτα, εἰς τὰ ἑποῖα κυριεῖται ἀκόμη πολλὴ σύγχυσις.
μ' ὅλον ἂν ἐμποροῦμεν νὰ διακρίνωμέν τινα ἐξ αὐτῶν
(ἂν ὄχι ἅλα), χωρὶς ξενισμῶν, ὡς τὰ ἐδιάκριναν εἰ πρώ-
γονοὶ μας. Ἢ ἀρνήσις εἰς τὴν ὀριστικὴν ἐγκλίσειν, ὅτι ν
ἦναι χρεῖα διπλώσεως, πρέπει νὰ διπλῶνται μὲ ἀρνήσιν,
καὶ ἡ ἀπαγόρευσις εἰς τὰς λοιπὰς μὲ ἀπαγόρευσιν, διὰ νὰ
μὴ συγχέωνται, ἅτα αὐτὰ τῶν λέξεων ἢ φύσις ἐδιάκρινε.
Τοιαῦτα συγχύσεις καὶ ἀνωμαλίας ἀπαντῶνται εἰς
τοῦ; Ἀὐτοσχεδίου μας Στοιχασμοὺς τόσον
συχνᾶ, ὥστε δὲν ἔχει κανεὶς νὰ μὲ ὑποπτευθῇ, ὅτι συμ-
βουλεύων τὴν ἀπρουργήν, αὐτῶν, σκαπεύω νὰ μεμεθῶ
κάνένα. „

Ἄλλὰ μήπως καὶ ὁ Κ. Θ. Τ. δὲν πίπτει (καὶ τίς δὲν
πίπτει;) καθ' ὄραν καὶ στιγμὴν εἰς ταιαῦτα μικρὰ λάθη;
Ἀνωτέρω εἶδομεν, ὅτι οὗτος ἔκαμε κακὴν χρῆσιν τοῦ
ἵνα καὶ νὰ ἴψωρα σημειοῦμεν, ὅτι καὶ τὸν ἐὰν σύνδε-
σμον συντάσσει μὲ παρατατικὴν τῆς ὀριστικῆς (σελ. 14)
τὸ ὅποιον δὲν εἶνε ὀρθόν (ἴδ. Ἄσωπ. Σύντασ. Β'. Περιοδ.
σελ. 326). Ἄλλ' ὁ Κ. Θ. Τ. βλέπει μόνον τὸ ἐν τῷ ὀ-
φθαλμῷ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ κάρφου, τὴν δὲ ἐν τῷ ἰδίῳ
ὀφθαλμῷ δοκὸν οὐ κατανοεῖ.

Σελ. 10. «Καταφρονεῖ τὴν Γραμματικὴν.» — Ἡμεῖς,
Κ. Θ. Τ. καταφρονούμεν τὴν Γραμματικὴν, οἵτινες ἄλ-

λατε εἶπομεν (ἰδ. τὸν ἀνωτέρω μνησθέντα λόγον τοῦ Χ. Δαιλίου), ὅτι ἡ Γραμματικὴ εἶνε θριγκὸς τῶν φιλοσοφικῶν μαθημάτων ὡς ἔχουσι ἀντικείμενον τὴν γλῶσσαν, ἢ τὸ εἶδος τῶν γνώσεων, τὸ ὁποῖον εἶνε λεπτομερέστερον παρὰ τὰ γνώσεις αὐτά; Τοῦ; μίτος Grammaticus μόνον καταφρονήσαμεν καὶ καταφρονούμεν πάντα τε, ὡς τοῦ; καταφρόνου καὶ οἱ προγοναί μας, ὀνομάζοντες αὐτοῦ; σαυσις μωροῦ; . «Εἰ μὴ Ἴατροί ἦσαν, αὐ; δὲν ἂν ἦν Γραμματικῶν μωρότερον.» Ἰδ. Ἀθήναιον

Αὐτάθι.

„Πρὸ μηνός, μόλις ὁ Κ. Α. Σακελαρίου.“ — Τὸ περιστατικὸν τοῦτο ἀπλοῦστατον καθ' ἑκυτό ὄν, ἄρα; τῷ λόγῳ τορτικῶ; ἐδείνωσι τόσον ὁ Κ. Θ. Γ, ὥστε τῷ ὄντι κατὰ τὴν παροιμίαν ἐποίησεν ἐκ μύθου ἐλέφαντα. Γνωρίζων οὗτος, φαίνεται, ὅτι «ἡ λέξις ἔχει τι ἀπατηλὸν, ἅτεν πολλὴ καὶ μετ' ὄχιον ἐπιφέρηται τοῖ; πράγμασι» καὶ βέλων νὰ ἀποδείξῃ, ὅχι πλέον, ὅτι ὁ Χ. Δαίλιος δὲν γνωρίζει τὸ Ἰνδικὸν τῆς Γραμματικῆς!, ἀλλ' ὅτι οὐδ' ἄρχειο μαθητῆς οὐδὲ φιλολόγος ἐπὶ κορὰν εἶνε, ὡς μέχει τοῦδε ἐσφαλμένω; ἐνομίζετο! ἀγτί λείον καὶ ἀμαλοῦ, ἐξήρη μέγας καὶ λάβρας, καὶ μεταχειρισθεῖ; ὅλα τὰ ἐπίπλαστα τῆς Ἱστορικῆς κάλλη, ἠβέλτισε νὰ κατακλύσῃ τοῦς ἀναγνώτας μετ' τὴν εὐγνωσίαν του! Ἀλλ' „ᾧδινεν ὄρος, Ζεῦ; δ' ἐφοβείτο, τὸ δ' ἔτεκε μῦν.“ Καὶ τῷ ὄντι ἂν καὶ ἐσπίγθη, ἂν καὶ ἰδρωσι (1), διὰ νὰ φανῇ πιστῶ; τῆς ἀλη-

(1) Ἐδιηγείτο τίς εἰς συμπόσιον ἄριστι πολλὰ καὶ παράδοξοι μετ' ὄσον ἀγῶνα, ὥστε νὰ ἰδρωσῇ ἠξίφου ποιε μεταξὺ τῶν ἄλλων καὶ τὸ ἀπόβλημα τοῦτο „Ὅστις λαλεῖ τὴν

θεῖας κήρυξι, ἐφάνη ὅμως, ὅπερ καὶ ἦν, θεινὸς μόνον γόησι καὶ σοφιστῆσι, λέξεων μὲν ποταμῶς, νοῦ δὲ σταλαγμῶς, κινδυνεύσας νὰ πάθῃ τὸ τῆς μητρὸς τοῦ β-τρ χίου, ἥτις κατὰ τὸν Μεθοριῶν ἐξογκομένην ἀεταπχύτως, διὰ νὰ ἐξηλωθῇ μετ' τὸν βῶλον, διεξήχη μέτη ἡ τελευτῶρος. Μετ' ἄλλους λόγους τὸ συναγόμενον τῆς ὀλης ταύτης; φωνασαλῆς ὑπῆρξεν, ὅτι ὁ Κ. Θ. Γ καὶ εἰς ταύτην τὴν περίστατιν δὲν ἐπιστεύθη δι' ὅσα, ἐκ προβέβαιω; ψευδόμενος, κατὰ τοῦ Χ. Δαιλίου ἐπληάρησε. Δῆτι, κατὰ τὸν Χαϊρωνέα, ἢ πρὸς τὸ πρόσωπον ὑπόψιχα διαβάλλει καὶ τὸ πρᾶγμα καὶ τὸν λόγον, ὡς φῦλον ὑπὸ φάλου καὶ λεγόμενον καὶ πραττόμενον.“ (Περὶ τοῦ πῶς δεῖ τὸν νέον ποιητῆ, ἀκούειν). Καὶ δὲ μὲν Κ. Θ. Γ, οὕτω τρυφώδῆσας διεξήλθε πρὸς τὸ συμφέρον του τὸ περὶ τοῦ Κ. Α. Σακελαρίου περιστατικὸν ἡμεῖς δὲ ἐκβέτομεν αὐτὸ, ὅπως τῷ ὄντι συνέβη, ἐπικαλοῦμενοι περὶ τῆς ἀληθείας τῶν λόγων μας τὴν μαρτυριάν τῶν μοθητῶν τῆς ἀνωτέρας τάξεω; τοῦ Γυμνασίου, ἐν οἷ; καὶ ὁ ἱερολογιωτάτος Σαμουήλ, διάκονο; τοῦ ἐντυθῆ Γραικικοῦ νοσοκομείου.

Ὁ Κ. Α. Σακελλάριος φίλος μου παλαιός, διερχόμενος πρὸ δύο μηνῶν διὰ Συύρνης, ἐπεσκέφη καὶ τὴν Εὐαγγελικὴν Σχολήν. Μιᾶ τῶν ἡμερῶν (διότι διέτριψεν ὀλόκληρον μίαν ἐβδομάδα εἰς τὴν πόλιν μας) μοὶ ἐξέερασεν τὴν ἐπιθυμίαν ν' ἀκούσῃ τὴν παράδοσίν μου, καὶ τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν ἐκάλεσα αὐτὸν εἰς τὸ μάθημα τοῦ Θεοκρίτου. Τῷ ὄντι ἦλθε ὁ Κ. Σακελλάριος καὶ ἔμεινε μέχρι τέλους τῆς παραδόσεω;. Ἀπέτυσσα κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν εἰς τοῦς μαθητάς μου τὸ β'. Εἰδύλλιον τοῦ Θεοκρίτου, τὴν φαρ-

ἀλθειαν δὲν κοπιᾷζει. — Ἐκατάλαθα τώρα, διὰ τί ἰδρωσι τόσον, τὸν εἶπεν εἰς ἀπὸ τοῦς συμπότας. Ἱεροκλῆ Ἄστ, σελ. 21. ἐκδ. Κορ.

μακρύτεραν. Ἐν αὐτῷ στίχ. 68. καὶ ἐξ. γίνεται λόγος πε-
 ρὶ πομπῆς τινος ἐν τῷ ἄλσει τῆς Ἀρτέμιδος, ὅπου ἐκτὸς
 τῶν ἄλλων ἀναφέρεται, ὅτι ἐπόμενον καὶ θηρία. Ἐγὼ ἐξ-
 ἔραστα τὴν ἀπορίαν, τί ἄρα ἔκαμναν ταῦτα τὰ θηρία; Ὁ
 δὲ Κ. Σακελλάριος εἶπεν ἐκ τῆς καθέλας, ὅπου ἐλάβητο,
 ὅτι κατὰ τὴν γνώμην τοῦ Γερμανοῦ ἐκδότου Wuestemann
 ταῦτα τὰ θηρία ἐκκίοντο, καὶ ὅτι ἡ Ἀρτεμις αὕτη ὠ-
 νομάζετο λαφύρα. Τόσον μόνον εἶπεν ὁ Κ. Α. Σακελλάριος.
 Ὁ δὲ Κ. Θ. Τ. τί ἐξάγει ἐκ τῆς περιστάσεως ταύτης; Ὅτι
 ὁ Χ. Λαίλιος, ἐπειδὴ δὲν ἐγνώριζε τὴν γνώμην τοῦ Κ.
 Wuestemann εἶνε ἀμαθῆς, ἀφιλόλογος κτλ.

Πρὶν ἀντικρῶσωμεν τὰς ἀλογίας ταύτας τοῦ Κ. Θ. Τ.
 γρῆστούμεν νὰ σημειώσωμεν τὰ ἐξῆς. 1) ὅτι ὁ Χ. Λαί-
 λιος δὲν εἶχε τὴν ἐκδοτὴν τοῦ Κ. Wuestemann, διότι ἐξέ-
 λιπεν ἐκ τοῦ ἐμπορίου. Καὶ ἴσον εἶνε ἀληθές; τοῦτο, ὥστε,
 ὅτε πέρυτιν ἡ Ἐφορεία τῆς Εὐαγγελικῆς Σχολῆς; ἠέλησε
 ν' ἀνταλλάξῃ βιβλία τινα τῆς βιβλιοθήκης αὐτῆς πρὸς ἄλ-
 λων καὶ ταύτην τὴν ἐκδοτὴν. 2) ὅτι καὶ ἂν εἶχεν αὐτὴν,
 δὲν ἤθελεν παραδεχθῆ ἴσως τὴν γνώμην τοῦ Κ. Wueste-
 mann, διότι; ταῖς ἐκδοταῖς μετ' αὐτὸν, τοῦς ὁποίους εἶχεν
 ἀνὰ χεῖρας δὲν ἀναφέρουσιν οὐδὲ γὰρ περὶ τούτου. Ἴδου τί
 λέγουσιν οὗτοι ἐξηγῶντες; τὸ προκείμενον χωρίον.

Ὁ μὲν Κ. Ν. Δούκας σημειοῖ. „Π λ θ ε ν ἡ τ ο Ὑ Ε Ὑ Ὁ ο ἰ-
 λ ο υ θ υ γ ἄ τ η ρ Ἀ ν α ξ ῶ. Ἐθο; δὲ ἦν ταῖ; εἰ; ὦραν ἐλ-
 θήσασαι; γάμου πομπέειν εἰ; τὸ τῆς Ἀρτέμιδος δάσος, ἐφ'
 ὧ τῆν ἐκντῶν αὐτῆ ἀφοσιώσασθαι παρθενίαν, ἵνα μὴ ἡ Θε-
 ὐ; αὐταῖ; ἀπέλθῃται, ὅτι λῦουσι τὴν παρθενίαν. Ἐπὶ τοῦτο
 οὖν πομπευσάσης τῆς Ἀναξῶς, περιετοιχισμένη; ὑπὸ πολ-
 λῶν θηρίων καὶ λεκίνης (ἴσως ἐν γραφαῖς; καὶ εἰκότιν) ἐπήει
 καὶ ἡ καλὴ Σιμαίθῃ θεασομένη τὸ πρᾶγμα.“

Ὁ δὲ Firmin Didot λέγει „Les jeunes filles en Grèce;
 lorsqu'elles étaient sur le point de se marier, portaient
 les corbeilles sacrées au temple de Diane, pour se ren-
 dre propicio cette chaste déesse, et la prier de leur par-
 donner la perte de leur virginité. On voyait les filles
 des familles les plus riches marcher en pompe, entourées
 de véritables tigresses et de lions apprivoisés, com-
 me pour implorer la clémence de la déesse, en lui rap-
 pelant que les animaux les plus sauvages avaient cédé
 eux mêmes à l'amour. Il parait que celles qui ne pou-
 vaient pas faire tant de dépense portaient seulement l'
 effigie de ces animaux,

Ὁ δὲ Leon Renier, σημειοῖ „Dans les sacrifices solen-
 nels, tous les objets nécessaires à la cérémonie, les gâ-
 teaux de sel et d'orge, les couronnes, les couteaux, é-
 taient portés dans une corbeille (civière) par une jeune
 fille choisie parmi celles de premières familles de la ville.
 A Athènes, les canéphores formaient une partie es-
 sentielle de la pompe des Panathénées; il en était sans
 doute ainsi aussi de celle, dont parle ici notre magicienne
 Ovide, voulant rappeler une de ces fêtes, se compare
 comme elle, de dire que les canéphores remplissaient
 leur ministère; Metam. II, 712;

Il la forte die e stae de more puellae
 vertice supposito festas in Palladis arces
 pura coronatis portabant sacra canistris.

Ἐκ τῶν σημειώσεων τῶν τριῶν τρίτων ἐκδοτῶν, εἴπαμε;
 ὡς εἶπαμεν ἀνωτέρω. ἐξέδωσαν τὸν Θεόριτον μετὰ τὸν
 Wuestemann, καὶ ἐπομένως; εἶχον, πρὸ ὀρθολογίων τῶν; ση-

μειώσεις του, συμπεραίνω (καί περί τούτου κρινέτωσαν οἱ εὐλόγοι;) ὅτι αὐτοὶ δὲν παραδέχονται τὴν γνώμην του, ὅτι ἢ περὶ ἧς ὁ λόγος; Ἄρτεμις εἶνε ἢ Λαφρία (1) καὶ ὅτι τὰ περὶ ὧν ὁ λόγος; θηρία ἐκείοντο. Ἄλλως ἔπρεπε νὰ κάμωσι μνησκὸν αὐτῆς. Ἄλλα δεδόσθω, ὅτι ἡ γνώμη τοῦ Wuer-teimanu εἶνε ἡ μόνη ὀρθή. Τί πταίει ὁ Χ. Λαίλιος, ὅστις δὲν ἔχει τὴν ἐκδόσιν του, ἂν δὲν γνωρίζῃ αὐτήν. Πρέπει ἄρα διδάσκαλός τις νὰ ἔχῃ ἀπάσας τὰς ἐκδόσεις ἐνός; τινος συγγραφέως, ἢ ποιητοῦ, καὶ ἂν δὲν ἔχῃ αὐτάς, διὰ ν' ἀναφέρῃ τὰς περὶ τινος δυσκόλου χωρίου γνώμας τῶν διαφόρων ἐκδοτῶν, νὰ προσβάλληται ἀνηλεῶς, ὅτι δὲν εἶνε ἀ ρ χ α ι ο μ α θ ῆ ς, ὅτι δὲν εἶνε φ ι λ ὄ λ ο γ ο ς; Ἄν οὕτω συλλογίζεσθαι Κ. Θ. Τ., τῷ ὄντι ἡμεῖς; σὲ μακαρίζομεν διὰ τὴν Λογικὴν σου, ἀλλὰ δὲν οἶ φοβουόμεν. Ἐπειτα, διὰ νὰ σοὶ εἴπωμεν καὶ τοῦτο, ἂν ὁ ἀμαθὴς Ν. Δούκας, ἂν ὁ ἀμαθέστερος αὐτοῦ Leon Kenier, ἂν ὁ ἀμαθέστατος; τέλος πάντων Ἑλληνιστῆς; Firmin Didot δὲν γνωρίζωσιν τι, ἃς ἤμεθα καὶ ἡμεῖς; τοῦ θιάσου αὐτῶν, καὶ οἱ μαθηταὶ ἡμῶν ἃς ὑποφέρωσι τὴν μικρὰν ταύτην ληθικὴν ζημίαν. — Πῶς! φωνάζει ὁ ζηλωτὴς καὶ φίλος τῆς προκοπῆς τῆς Σμυρναίως νεότητος Θ. Τ. «Εἰς τὰ Γράμματα οὐδεὶς ἔλκει» (αὐτόβιβλ.). ὦ! ἐνταῦθα, Κ. Θ. Τ., πρέπει νὰ σοὶ εἴπωμεν, ὅτι φεγγαῖος οὕτως ὡς ἐκ τρίποδος βλασφημεῖ; βλασφημίαν μεγάλην εἰς τὰ Γράμματα καὶ εἰς τὴν ἐπιστήμην καθόλου, καὶ ὅτι ἡμεῖς; παρὰ ν' ἀπολουθῆσωμεν τὰς σαβράς σου ταύτας ἀρχάς, στέρογομεν κάλλιον νὰ βιάδιωμεν εἰς τὰ ἔργα Εὐγενίου τοῦ Βουλγάρου, ψευδόμενοι μᾶλλον μετ' αὐτοῦ παρὰ ἀληθεύοντες; μετὰ σοῦ καὶ τῶν ὁμοίων σου. Ἴδού τι λέγει οὗτος

(1) Περὶ ταύτης ἴδ. Παρυσίαν βιβλ. Δ'. 31. 6. καὶ βιβλ. Ζ'. 18, 6.

λαλῶν περὶ Ἑρμηνευτικῆς (1) Λογικ. σελ. 302 καὶ ἔξ. «Ἀπαντήτας δέ τινα χωρὶς ἀταπειτέρω (ἀσφαῖς δὲ λέγω. αὐτὸ τοῖς ἀπαιδεύτοις; μὴ ξυνετόν. περὶ ὃ δὲ καὶ οἱ σοφοὶ δι-αποροῦντες, ἀμφιδουσί τε εἰσὶ τὰς κρίσεις καὶ διχογνωμο-νε;) ἀπάσας μὲν βραβανιῖ τὰς τῆς λέξεως; δυνάμεις καὶ χρήσεις, ἀπάσας δὲ τὰς ἐξ αὐτῶν συνιστασάμενας ἐννοίας πε-ρισκοπήσει, τὴν δὲ μᾶλλον προσήκουσαν καὶ τῷ τέλει, καὶ τῇ αἰρέσει τοῦ λέγοντος; πρὸ τῶν ἄλλων, ὡς δοκιμαῖαν, ἐλεῖται. Ἐὰν δ' ἐξ ἴσου παρὰ διστώ; εὐδέξασθαι τὸ λεγόμενον. τότε αὐτῷ δοκοῦν, εἰ δεῖται, περὶ ἐκατέρου ἐν μέρει ἀποφανεῖται. οὐδὲν δὲ λόγου, οὐδ' ὅπως ἂν ἐγγόμενον ἀνευρίσκων, ὁμολογήσει μὲν εἰλικρινῶς τὴν ἄγνοιαν, ἀριθμή-σῃ δ' ἐν τοῖς ἀξυμβλήτοις; τὸ λελεγμένον, οὐδὲν αἰδούμενος; ἐπάσας τὸ.

«Ὁ γὰρ ἐγὼ σάφα οἶδα τί κεύθεται εἰκόνι τῆδε.»

Ἄκουε, Κ. Θ. Τ. ὁμολογήσει εἰλικρινῶς τὴν ἄγνοιαν, ἀριθμήσει δ' ἐν τοῖς ἀξυμβλήτοις; τὸ λελεγμένον, οὐδὲν αἰδούμενος! Καὶ ἐπ' ἀληθείας; ἡμεῖς; ὅχι μόνον δὲν αἰδοῦμεθα, ὅτι ἀποροῦμεν, ὅπου ἀπεντῶμεν χωρὶς δυσνόητα, ἀλλὰ νομίζομε; τὸ ἀποεῖν ἀρετὴν τοῦ καλοῦ Γραμματικοῦ (2) καὶ καυχώμεθα εἰς τοῦτο. Ὁ δὲ Κ. Θ. Τ. ὡς μοιρηγενίς; τέ-

(1) Διελθόντες τὰ ἔγγραφα (ἀποδεικτικὰ) τοῦ Κ. Θ. Τ. τὰ καταχωρησμένα εἰς τὴν Ἱμαλβαίαν τοῦ 1851. ἔτους, εἶδομεν μὲ ἀπορίαν μας, ὅτι ὁ μετὰ τοσούτου στάμου λαλῶν περὶ Ἑρμηνευτικῆς καὶ τῶν κανόνων αὐτῆς δὲν ἐσπούδασε κἄν τοῦτο τὸ μάθημα εἰς τὸ Πανεπιστήμιον.

(2) Inter virtutes Grammaticae habebitur aliqua nes-cie, Quin il. I, 8.

κνον τῆς εὐσεως δύναται, ἂν βέλῃ, νὰ καυχῆται εἰς τὸ ἕνα-
τίον.

Σελ. 11. *Ἐν περιπτώσει διενέξεως τιός. — *Αν. Κ. Θ. Τ. ἠθέλομεν ἀριθμηθεῖ ὡς σφάματά σου τὰ τυπογρα-
φικὰ παραγράματα. π. γ. (σελ. 3) Ἀνογνωτῶ Προσιμῶ,
(σελ. 6) Ἀπρω. ὄς. (σελ. 7.) Ἀκυροξία (αὐτόν). Ὑπερό-
τιτος; κιλ. ἀλλοίμονο, εἰς τὴν μοῖραν μα; ἢ μᾶλλον εἰς
τὴν μοῖραν σου!

Α ὑπόθεσι. Ἡ τὴν ἄμιστον προτασίαν. — *Αν ἡ μεταξὺ
σου καὶ τῆς Ἐφορείας ὑπόθεσις ἦτο τελειωμένη, εὐτόρουν
νὰ σοὶ εἴπω, ὅτι τὸ ἄμ ε σ σ ο ν δὲν εἶνε, ὡς λέγεις, ἀκαιρον
πραγμάσιμα.

Α ὑπόθεσι. Ἡ Εἴ, καὶ μόνο. — Ἰδοὺ καὶ τὸ περίφη-
μον εἶς καὶ μόνος, δι' οὗ ὁ ἀπα' ἄς ἐπικριτῆς Θ. Τ.
διατίρων καὶ γελοῖον ποιῶν τὸν Κ. Κ. Βασιλεῖαν. ἀ-
νέτερε καὶ λογοπαίγνισ (jeux de mots). τὰ ὅποια
εἰ Ἕλληνας, (1) δὲν ἐγνώριζον καὶ προσιμῶς ἐκ δυαῖν
τρία βη ἐπέειν καὶ τόσα ἄλλα γάλλισα. Πηλῆ, πρὸς
ἀλλοθίξιν κατὰ τὸ πορὸν, ἔτι εἰ ἀρχαῖα Ἕλληνας λέγου-
σιν εἰ; καὶ μῖνος; φέρομεν εἰ, αὐτὸν δὲν παραδείγματα ἐκ
τῶν Ἑλλήων συγγραφέων. Τὸ εἶ εἶνε Διονισ. τοῦ Ἀλι-
καρκασιώ; Ρωμ. Ἀρχαῖοι. Βιβλ. Α'. Κεφαλ. 74. *

(1) Εἰς τοῦ Δημοσίου τὴν Ἀνολογ. τῶν Ἑλλ. Ἐπιγράμμ.
ἀναμνηστικῶς αὐτὸ μόνον ἀστειῶν ἐπιγράμματα καὶ
εἰς τὴν σειράν αὐτῶν ἀναφέρεται.

Οὐδ' ἐπὶ τοῦ παρά τῆς Ἀγγισεῦσι κειμένου πίνακος Π-
ΝΟΥ ΚΑΙ ΜΟΝΟΥ τὴν πίστιν ἀβασάνιστον ἀπολιπεῖν. *
Τὸ δ' ἕτερον τοῦ Λουκιανῶ Ζεῦξιδ Κεφαλ. Β'. * Ὡστε οὐ
μετρίως ἐπήρατον καὶ ἐκινδύνεον πιστεύειν αὐτοῖ; ΕΝΑ
ΚΑΙ ΜΟΝΟΝ ἐν τῆ; Ἑλλήσιν εἶναι λέγουσι. Λοι-
πὴν. Κ. Θ. Τ. οἱ ὄμοιοι τοῦ Χ. Αχιλλῶ (ἠλ. τοῦ Κ.Κ.
Βασιλεῖαν) εἶνε ὁ Λουκιανῶ; καὶ Διονύσιος; ἢ Ἀλικαρ-
κασεῦ; οἱ δὲ ὄμοιοι σου; — οἱ Τοισεῦται ἐξαπαντα; τῆ;
Σμύρνης; Αἰδῶ, ! Κ. Θ. Τ. Αἰδῶ, !

Σελ. 12. * Ὁ πρεσβύτερος τὴν ἡλικίαν. — Πρε-
σβύτερος καὶ ἡλικίαν. Κ. Θ. Τ. ἀπαντᾷται παρά τῆς
Ἑλλήσιν. Ὁ Πλοῦταρχος Παρραλλ. Βίους λέγει. Πρε-
σβύτερος τὴν ὄψιν ἢ καὶ ἡλικίαν. * Ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἔ-
χουμεν τὴν ἐκδ. τοῦ Φραγκοτοριτίου, εἰς τὴν ὅποιαν παρα-
πέμπει ὁ Βυττεμβάγιος (Lexicon plutarcheum σελ. 401,
Α. ἡλικία), διέλθε τοῦ; παραλλ. Βίους καὶ ἔσο βέβαιος
ὅτι θέλει; εὐρεῖ αὐτό.

Α ὑπόθεσι. Ἡ Οἱ διδάσκαλοι καὶ διδασκόμενοι. —
Εἶνε περίεργος ὁ Κ. Θ. Τ. Νομίζει, ὅτι, ὅσα αὐτὸ; δὲν
εἰσέρει, δὲν ἀπαντῶνται καὶ εἰς τοῦ; Ἑλλήνας συγγρα-
φεῖ; Καὶ ὄμοιοι; ὁ Ξενοφῶν λέγει. Ἡ Οἱ στρατηγοὶ καὶ λο-
χητοί. Ἀναθ. 7. 3. 21. καὶ ὁ Θουκυδ. Ἡ Ταῦ; ἀγροῦ;
τοῦ; ἐλευτοῦ καὶ οἰκίης. 2. 13 καὶ ὁ Πλάτων. Ἡ Οἱ παῖ-
δες τῆ; καὶ γυναῖκες. Πολιτ. 557. c. Ἀλλ' ὅλα ταῦτα ὁ
ξένοιοι; ῥήμασι λαλῶν Χ. Αχιλλῶ; ζητεῖ καὶ εὐρίσκει
εἰς Γραμματικῶ; Γερμανικῶ; αἰτινας δὲν εἶνε εἰς ἐπέ-
προσιτά.

φο ποῦ θά ἦνε τὸ ἔδωκ, ἔδωκ, ἔδωκ τὰ κρομμύδια! ἀντί
ἔδωκα, ἔδωκες, ἔδωκε τὰ κρ. Ἰδ. περὶ τούτου πλεονέστερα
παρὰ Κ. Ἀσωπ. Σουτσ. σελ. 97.

Αὐτόθι. „ Ἐχουσι νὰ κάμωσι “. — Περὶ τῆς φρά-
σεως τούτης ἴδ. Λεξικ. Ἑλληνό Γαλλ. Σ. Βυζαντ. Λ
Κάμνω Ἄλλ' ἴσως ὁ φιλόργχαιος Θ. Τ. ἤθελεν νὰ μετα-
χειρισθῶμεν ἐνταῦθα τὴν ἠροδότειον φράσιν „ ἔστι σφίσι
καὶ Χ. Λαιλίῳ πράγμα “. Ἄλλ' εἶνε πολὺ μακαρονικὴ
καὶ διὰ τοῦτο τὴν ἀφίνομεν πρὸς χρῆσιν αὐτοῦ καὶ τῶν
ὁμοίων του μακαρονιστῶν.

Ταῦτα εἶνε τὰ δύο μεγάλα λάθη τοῦ Χ. Λαιλίου ἐν τῷ
Κανονισμῷ, διὰ τὰ ὅποια ὁ Κ. Θ. Τ. ἐμάχη καὶ ἐξή-
μετε κατ' αὐτοῦ τόσας ὕβρεις, ὀνομαζῶν αὐτὸν ἀφιλό-
λογον, ἀγύρτην, κτλ. Διότι τὸ ἔνθεν κακὰ ἐ-
θεν μὲ ῥήματα κινήσεως σημαντικὰ μεταχειρίζεται καὶ ὁ
Κοραχῆς (Ἐπιστολ. πρὸς τὸν Πρωτοψάλτ. Ἐκδ. Παρισ.
σελ. 4.) μὲ τὴν ὁποίαν, ὡς καὶ μετὰ τοῦ Εὐγενίου, θέλουμεν
νὰ ψευδώμεθα. Τὸ δὲ „ ὡς ἐκείνοιοι, οὔτινες “. ὅτι δὲν εἶνε
Γαλλισμὸς, γνωρίζουσι μόνον, ὅσοι εἰσέτι σοσι Γαλλικὰ
ὄμιθως καὶ ὁ ἀγλωττοῦ Θ. Τ. Ναι! ἀγλωττοῦ. διότι
οὔτε τῆς σημερινῆς οὔτε τῆς ἀρχαίας ἑλλ. γλώττης ἐγγρα-
τῆς εἶνε, σχολῆ γε τῆς Γαλλικῆς, τῆς ὁποίας παρὰ τὸ
tout ce qui άλλο τι δὲν γνωρίζει.

Σελ. 15. Εἰς ὀλόκληρον ταύτην τὴν σελίδα ὁ Κ. Θ. Τ.
προσβάλλει τὸν Χ. Λαίλιον δι' ἀβριδίαν τινα, τὰ ὅποια
κλιτεχῶ, κτεν εἰς τὸ περιοδικὸν σύγγραμμα Ἄστρον

ἡ ἢς Ἄνατολῆς μεταφράσας αὐτὰ ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ.
Τίς ποτε ἤθιλε πιστεύει, ὅτι ὁ Κ. Θ. Τ. τὸ τέκνον τοῦτο
τοῦ στογίου Μόμου, τὰ κατεπυτμένω; γρυφέντα καὶ μέ πολ-
λὰ πικροάμακτα (1). ὡς συμβαίνει συνήθω; διὰ τὴν ἀμά-
θειαν τῶν στοιχειοθετῶν μας, τυπωθέντα ταῦτα ἀβριδίαι.
ἐνῶ ἦταν δι' ἐφήμερον ζωὴν προσωρισμένα, ἤθελεν ἀνασύρει
ἐκ τῆς λήθης; ἤθελεν οὕτως εἰπεῖν τὰ ἐκβάψει, διὰ νὰ ἐξα-
σαίτη καὶ εἰς αὐτὰ τὸ πλεονέκτημα τῆς ματαιογλωσσίας
του; Καὶ ὁμῶ; πεποιθᾶμεν, ὅτι οἱ ἀναγνώσται ὠφελήθη-
σαν πολὺ περισσότερο ἐξ αὐτῶν παρὰ ἐκ τοῦ ἰδικοῦ του
Ἵδοιορικοῦ ἐκ Σμύρνης; εἰς Χασαμπᾶ, διὰ τὸ ὅποιον
δικαίω; τοῦ ἔδωκε τόσαις εἰς τὸ ψημένον ὁ Κ.
Μαυροφρόδης. Διότι ἂν καὶ μᾶς διέφυγον ἐν αὐταῖς μία
ἢ δύο ἀκαταλληλῆαι περὶ τὸ λεκτικόν, τὰ πλεῖστα
δρω; (διὰ τὸ πρᾶγμα τικόν ὅλα), δι' ἃ κατηγορεῖ ἡ-
μῶν, εἰ; τὸ πᾶν μὲ του εἶνε ὀρθότατα. Αὐτὸς δὲ καὶ ἐνταῦθα
θέλων ἀποδείξει, ὅτι ἡμεῖ; ἀγνοοῦμεν τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσ-
σαν, ἐκτόνταψε πάλιν τρομερώτατα ὁ ἄβλιος. Σχῆμα
π.χ. πολιτείας (γράφει δὲ αὐτὸ καὶ μὲ Σαυμαστι-
κόν, πλιτεία;!) δυσχερίζεται, ὅτι δὲν λέγουσιν οἱ Ἑλ-
ληνε; (Ἄς γελᾶτωμεν, νὰ μὴ σιάσωμεν!), καὶ προσθέτει,
ὅσον ἡμεῖς γνωρίζομεν. Καὶ τί εἶται οὐ, Κ.
Θ. Τ. καὶ γαυριᾶ; τόσον; Κιβωτό;, ταμίον, ζωσχι βιβλια-
ύθησ τῆ; Ἑλληνικῆ; γλώττης; εἶται, ἢ τί εἶται; — Ἐπει-
δὲ λοιπὸν ἔχει; τὴν ἀναιδέειαν νὰ παρουσιάζηται, μὲ σοι-
αῦτα; καὶ ηθικώτα; ἀξιώσει;, νομίζων, ὅτι δὲν θέλει εὐ-
ρεθῆ ἄθρωπος; ἐν Σμύρνη; ἐξελέγξων τὴν παχυλὴν σου ἄ-

(1) Διὰ ταιαῦτα παροράματα παραπονέται ἐν τῷ προ-
λόγ. τοῦ Συντακτε του Β' Περιόδ. καὶ ὁ Κ. Κ. Ἀσώπιος;,
ἂν καὶ οἱ στοιχειοθετῆ τῆ; Ἑλλάδο; διαφέρωσι πολὺ τῶν
τῆς Σμύρνης.

μάθειαν, μάθη παρ' ἑαυτῶν. ὡς ἔμαθε; καὶ ἄλλα πολλά. ὁ-
 τι σὺ γὰρ παιδείας ἀναπόλετο παρὰ τὴν ἑλπίδα σου. Πολιτικῶς
 σελ. 291. D. • Τρίτον δὲ ΣΧΙ. ΜΑ. ΠΟΛΙΤΕΙΑΣ οὐ γὰρ
 ἔστι τὸ πῆλός; ἀλλ' ἡ δημοκρατία τοῦτομα ἐκείνηται. —
 Σ' ἀέτις Κ. Θ. Τ. — Ἄνταυτο λοιπὸν οὐ ἀντίθετον μόνον
 ἐστὶ τῆς οὐσίας κερδαλῆς σου ὑβρίσι; τοῖς ἄλλοις; ὅτι λα-
 λῶσαι ξένους ῥήματα (1) καὶ κατόπιν βυβλίον τῆς
 θέλει μεταγράψαι.

Ἐνταῦθα φίλοι ἀναγνώσται, λαμβάνει πέρα; ἢ ὄνα;

(1) Ὁ Κ. Θ. Τ. νομίζει, φαίνεται, ὅτι εἶνε δυνατόν τὴν
 σήμερον νὰ ὀνομαζῆται; Γ' ρα μ μ α τ ι σ μ ἔ ν ο ; (Il m-
 me de Laines) ἂν ἐκτό; τῆς Ἑλληνικῆς γλώττης δὲν γνω-
 ρίζει καὶ τὴν Λατινικὴν καὶ μίαν ἢ δύο τῶν νεωτέρων,
 τὴν Γαλλικὴν, Γερμανικὴν κτλ. Διὰ τὰ ἐξέζωμεν αὐτῶν
 τῆς ἀπάτης; ταύτης; τὸν παραπέμπομεν ν' ἀναγνώσῃ (ἢ νὰ
 παρακαλέσῃ νὰ τοῦ ἀναγνώσῃ καὶ ἐξηγήσῃ) τὸν περὶ
 παραλόγῃ; εἰ; τὴν Ἀκαδημικὴν λόγον τοῦ Ιω. Ημερ, ὑποῦ
 ἐκτό; τῶν ἄλλων ἀναφέρονται καὶ τὰ ἐξῆς.

“ Qu' est-ce qu' un homme de lettres? C'est celui
 dont la profession principale est de cultiver sa raison,
 pour j outer à celle des autres. C'est dans ce genre d'
 ambition, qui lui est particulier, qu'il concentre
 toute l' activité, tout l' intérêt que les autres hom-
 mes dispersent sur les différents objets qui les en-
 traînent tour à tour. Jaloux d' étendre et de multiplier
 ses idées, il remonte dans les siècles, et s' avance au tra-
 vers des monuments éparés de l' antiquité, pour y recu-
 pillar, sur des traces souvent presque effacées, l' âme et
 la pensée des grands hommes de tous les âges. Il con-
 verse avec eux dans leur langue, dont il se sert pour en-
 richir la sienne. Il parcourt le domaine de la littérature
 étrangère, dont il remporte les dépouilles honorables au
 trésor de la littérature nationale etc.

σμενὴ τοῦ σιλογικοῦ! μέρους τοῦ λιθέλλου τοῦ Κ.
 Q. Τ. δι' οὗ προέβητε οὗτος νὰ ἐξελέγη; ὡς τάνη ὁ γράμ-
 μιστον καὶ ἀκούσθαι τὸν Χ. Λαλῶν. Ἐκ τῆς γενεῆ-
 νος ἡμοῦ; τοῦ λιθέλλου τοῦτου ἀνατίθεται ἔργον κατισπῆ-
 ῖς; ὅτι μόνον ἐστὶ δὲν εἶνε ὁ τὸ πρῶτον. ἀλλ' ὅτι τοῦταν
 τὸν ὁ Κ. Θ. Τ. ἡ βροχὴ ὄλεος; ὅτι τὸ τοῦ ποιητοῦ - σαφῆς
 ἐπὶ ἄριστοι θαυμάζει; πλανῶται περὶ τοῦς πρόποδας ἰδὲν
 τοῦ Ἑλικωνος, μόλις ἀργίας ν' ἀναβαίη αὐτόν. Ἀλλ' ὡς
 πρὸ; τούτοι; μὴ προλαμβάνωμεν τὰς ῥήσεις; Περὶ δὲ τοῦ ἡ-
 θικῶν μέρους αὐτοῦ; ἐπειδὴ ἡ διαγωγή; ὁμοειρὸν ἡμῶν
 εἶνε ἀρκετὰ γνωστὴ ἐν Σμύρνη; νομίζομεν ὅτι βέλουςιν ἀρέ-
 σει πρὸ; ἀπολογίαν ἡμῶν οἱ ἐξῆς ὁλίγοι ὄροι τοῦ Διμασιέ-
 νους; ὡς ἐφαρμαζόμενοι καταλλήλιστα ες τὴν πρῶτον
 πέρσι; σιν. .. Εἰ μὲν ὦ ἄνδρες; Σμυρνοῖσι; ἴστε μὲ τοιοῦ-
 τῶν; οἶον ὁ Κ. Θ. Τ. οἰεῖται; (οὐ γὰρ ἄλλοῖ; που βεβίω-
 κα ἢ π' ὑμῶν); μὴδὲ φωνῆν ἀνάσφατε; ἀλλ' ἀνεστῆτες
 καταψοίσαθε ἡδὴ. Εἰ δὲ πολλῶν βελτίω τοῦ σου καὶ ἐμέ;
 καὶ τοῦ; ἐμοῦ; ὑπεύκατε καὶ γινώσκετε; τοῦφ μὲν μὴδ'
 ὑπὲρ τῶν ἄλλων πιστεύετε; δῆλον γὰρ ὡς ὁμοίως ἀπαντ' ἐ-
 πλάττεται; ἐμοῖ; δ' ἦν πορὰ πάντα τὰ γεγονόν; εὐχριστῶν ἐν-
 δέδειγθε ἐπὶ πολλῶν ἀγώνων τῶν πρότερον γεγονημένων
 καὶ νυνὶ παρῆγετε; (Περὶ στερῶν; §. 11.)

Μὲ τοῦ λόγου; τοῦτου; οὐ μείζονα τῶν βροχῶν τῆς
 ἀργιότητος; ἔλασμεν ὥστε τέλος εἰς τὴν ἀνοσκεῖν ταύ-
 την; ἥτις τῶ ὄντι ἐξετάθη πέρα τοῦ δέντος; ἂν δὲν ἐνο-
 μίζομεν καθῆκόν; μας ἱερὸν; ὡς ἐλέγμεν προσημίζαμε; αἰ;
 νὰ εἴπωμεν ὀλίγα τιμὰ ὑπὲρ τῆς Ἑσθραίας τῆς Εὐαγγελι-
 κῆς; σχολῆς; τῶν διδασκάλων αὐτῆς καὶ πάντων τῶν πολι-
 τῶν τῆς Σμύρνης; τοῦ ὀπίλου; ὁ Κ. Θ. Τ. ῥωρῶν ἰδοῦ;
 πόρρωτον ἐπίσης προσέβατε. Ἄς ἀκολουθήσωμεν λοιπὸν καὶ
 πάλιν τὰς σελίδας τοῦ λιθέλλου τοῦ.

Σελ. 16. « Ἀλλά διὰ τὰ δεῖξωμεν καὶ τὴν μετριότητα τοῦ χαρακτήρος ἡμῶν. — Ὡς σεμνὸς ὁ ὑπέρτερος! Ὁραία μετριότης χαρακτήρος ἐξ ἑνὸς μὲν μέρους ὁ Κ. Θ. Τ. τὰ ζητῆ τὴν συνέργειαν καὶ ἐπέμειψασι τῆς Ἐφορείας, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὰ παρακαλῆ αὐτὴν τὰ μείνη ἀδιόφορος εἰς τὴν μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ Χλαιοῦ διαφορὰν. Ταῦτα πῶντι ὡς τὰ γριφώδη τῶν παλαιῶν ἀνὴρ καὶ οὐκ ἀνὴρ, ὄρνις καὶ οὐκ ὄρνις δεικνύουσιν, ὅτι ὁ Κ. Θ. Τ. ἤθελε τὴν ἐπέμψασιν τῆς Ἐφορείας καὶ τὸν δι' αὐτῆς ἐξισασμὸν, ἀλλὰ διὰ τὰ καυχᾶται ὁ τετυφωμένος ἄνθρωπος, ὅτι « ἡ Ἐφορεία μ' ἐμπόδισεν, εἰδὲ μὴ ἤθελον γράφει, ὡς ἠπεῖλει, κατὰ τοῦ Χ. Λαίου. » Δὲν ἤθελε δὲ αὐτὴν καὶ διὰ τοῦτο παρεκάλει τὴν Ἐφορείαν τὰ μείνη ἀδιόφορος, διότι εἶνε ἐξ ἐκείνων τῶν ἀνθρώπων, οἵτινες τὸ τῆς παροιμίας ῥίπτουσι τὴν ζώνην των διὰ λογομάχιας καὶ ἐριδας. Ἐξέλεξε λοιπὸν τὸ δεύτερον ὡς συμφωνότερον μὲ τὸ ἥδός του.

Σελ. 18. ,, Ἐξετόξευσε καὶ ἡμῶν ὕβριν. — Ὡς εἰ ἐμελλε τὰ γράψῃ μυθιστορίαν ὁ Κ. Θ. Τ. ἤρχισε διὰ τὸ καινοπρεπῆς ἐξ αὐτῶν τῶν τελευταίων τῆς ὑποθέσεως, μὴ παρενοπείρων ὁμῶς κατὰ τοὺς κανόνας τῆς τέχνης, καὶ τὰ ἐν ἀρχῇ (διότι δὲν συνέφερε) πρὸς ἀκριβῆ γνώσιν τῆς συναφείας τῶν διαφόρων μερῶν τοῦ ὅλου πρὸς ἀλλήλα. Ὁ Κ. Θ. Τ. δηλ. δὲν μὰ ἐξηγεῖ διόλου πόθεν κινούμενος ἀπεφάτισε τὰ ἐπικρίνη τὸν Κανονισμὸν. Ἄς εἰπωμεν λοιπὸν ἡμεῖς, αὐτὰ, ἐπειδὴ οὕτως τὸ σιωπᾶ. — Διότι ὕβριστα, πρῶτος ἀνυβρίστη — Ὅχι λοιπὸν τὸ κοινὸν συμφέρον, ὅχι τὸ συμφέρον τῆς Εὐαγγελικῆς Σχολῆς, τῆς ὁποίας οὔτε τὴν ἰστο-

ρίαν, οὔτε τὰ ὀνόματα τῶν ἐν αὐτῇ διδασκάντων γνωρίζει (1), ἀλλὰ τὸ πάθος, τὸ χαμπερπὸς πάθος, τὴς ἐκδικήσεως. Ἄλλως, δικτὶ ὁ Κ. Θ. Τ. τὰ σιωπᾶ ἐπὶ πέντε ἔτη καὶ τὰ ἀρίνη ἀτυνευδῆτω; ἀδικουμένη τὴν Σμύρνην, ἧς τοσοῦτον φαίνεται κηδόμενος σήμερον. Ἐκοιμάτο λοιπὸν ὕπνον Ἐπιμενίδειον τὰ πέντε ταῦτα ἔτη καὶ τῶρα ἐξυπνήσας καὶ ἰδὼν τὴν τρομερὰν ἀδικίαν, ἣν ἠδικεῖτο ἡ πόλις, ἰφώσε φωνὴν καὶ φιλολογῶν ἐκ βορβόρου, καὶ διαλαλῶν αἰσχιστά ὅσα, ἐξεκώσανε καὶ Σμύρνην, καὶ Λέσβον, καὶ Ἀθήνας καὶ Κωνσταντινούπολιν. Καὶ τί ἔκαμε μ' ὅλα ταῦτα; — Μίαν μεγάλην, μεγάλην τρύπαν εἰς τὸ γέρον.

Σελ. 19. ,, Τί ἀπεκρίθη ὁ διδάσκαλος Λαίλιος πρὸς τὸν διδάσκαλον Θωμᾶν. — Ἐπειδὴ ὕβρισας καὶ αὐτὸν τὸν Χ. Δαίλιον, εἰπὼν ,, ὅτι τὸ ἰδιωτικὸν σχολεῖον σου, ἂν καὶ ἔχη ἐξ ἑκατομμυρίων εἰς τὴν διάβασίν σου, παρῆγει ὁμῶς καρπὸς πλειοτέρους παρὰ τὴν Εὐαγγελικὴν Σχολὴν, ὅπως τῶρα ἔχει ,, καὶ τὸν συναδέλφον καὶ φίλον τοῦ Κ. Ε. Ξεφετῶν εἰπὼν ,, ὅτι δὲν εἰξέουρι τίποτε ,, σοὶ ἀπεκρίθη μὲ ἔκφρασιν σκληροτέραν, ὅτι εἶναι ἀνώτερός σου. Διότι ,, εἰ κακὴν εἶπες, τάχα κ' αὐτὸς μείζον ἀκούσας (Ἠσιόδ. Ἔργ. 719). Δὲν εἴμεθα Κ. Θ. Τ. οὔτε ἤλι-

(1) Ὁ Κούμας καὶ Οἰκονόμος δὲν ἐδίδαξαν ποτε εἰς τὴν Εὐαγγελικὴν Σχολὴν (Ἰδ. Ἱστορ. Κούμα Τόμ. 12 σελ. 588.) καὶ Ὁ μὴ πρόλης ὅχι Ὁ μὴ πρίδης ὠνομάζετο ὁ μακαρίτης Ἀθράμιος.

θη: (1). ὥστε ν' ἀνασθητῶμεν εἰς τὰς πρὸς ἡμᾶς ἔθρεις, οὔτε ἀνδροποδώδεις; (2). ὥστε ν' ἀνεγόμεθα τὸς κατὰ τὸν φίλιον καὶ πρωτοβάλης. Ἔρχομεν φιλοτιμίαν καὶ εὐξέσσομεν νὰ ὀργιζόμεθα, ὅτε καὶ ὅπου πρέπει (3). — Ἀλλὰ καὶ ἡ ὕβρις; αὐτὴ δὲν ἐξέστη, ὡς ψευδῶς ἀναφέρει; δὴ μ ο σ ῖ α καὶ ἐν μ ε σ η ἀ γ ο ρ ᾶ, ἀλλ' ὡς λέγουσιν οἱ Γάλλοι οὐκ οὐκ καὶ ἰδοικῶς. Διότι δὲν ἔχεις νὰ παρουσιάσῃς οὔτε ἡμῶν ἀνθρώπων, ὅτι ἦεν σεν αὐτῆν. Τί ἔπρεπε λοιπὸν νὰ κάμῃς; ἂν ἦτο, ὡς κανυχῆται ἀ γ α ῖ ὁ ς; καὶ λ ὁ γ ῖ ο ς π ο κ ῖ τ η ς; Ἡ νὰ ζητήσῃς κατ' εὐθείαν πρὸς αὐτοῦ τοῦ Χ. Λαιλίου ἰκανοποίησιν ἢ παρὰ τῆς προϋσταμένης αὐτοῦ ἀρχῆς; τῆς Ἐφορείας, ἢ καὶ νὰ γράψῃς κατ' αὐτοῦ, ἀλλὰ μόνον, διὰ ν' ἀποδείξῃς, ὅτι ἔχεις, ὡς λέγεις, εἰς τὴν πρὸς τὴν Ἐφορείαν ἐπιστολὴν σου. Ἰ κ α ν ὄ τ η τ α π ε ρ ῖ τ ᾶ Γ ρ ᾶ μ μ α τ α ἀνωτέρην τῆς τοῦ Κ. Ε. Ξιφτερά ἢ καὶ αὐτοῦ τοῦ Χ. Λαιλίου. Ἀλλὰ τὸ

Αὐτόθι. Ὁ Γυμνασιάρχης; τῆς Σμύρνης δὲν ἔχει ἴθι- κήν... καὶ πῦρ ἀιέριον διαβροχῆς ἐπιταρῆσει ἐν τῇ Εὐ- αγγελικῇ Σχολῇ... — δὲν δεικνύει πλέον μέτριον τὸν τρόπον ἄλλοτε, ἀλλ' ἐμπιθῆ, ὑπερβαίνοντα τοῦ; τῆς με- τριότητος; ἄρα; καὶ τῆς ὑπαθέσεως; του ἀποπλανώμενον

(1) Οἱ μὴ ὀργιζόμενοι, ἐπ' οἷς δεῖ, ἢ λ ῖ θ ῖ ο ἰ δοκοῦ- σιν εἶναι. Ἀριστοτ. Ἠθικ. Νικομ. Κεφ. ε' → (2) Τὸ προπικαιζόμενον ἀνεγείσθαι καὶ τοῦ; οἰκείου περιηρᾶν, ἀνδρ ἀ π ο δ ῶ δ ε ς. Ὁ αὐτὸς αὐτό. (3) (1) ὀργιζόμε- νος; ἐπ' οἷς; δεῖ ἐπαινέσθαι. Π ρ ᾶ ο ς δὲ αὐτοῦ, ἂν εἴη Ὁ αὐτ. αὐτό.

διότι ὁ Χ. Λαίλιος; δὲν σὲ προσέβλεπε διόλου εἰς τὸ ἤθε- κόν; τὸ δὲ νὰ μὴ φοιτῆς καταφερόμενος; κατ' αὐτοῦ μηδὲ τῆς ἀξιοτίμου Ἐφορείας τῆς Εὐαγγελικῆς Σχολῆς, καὶ ἀπεννοσημένον διότιον. Ἡ νομίζεις, Κ. Θ. Τ. προσέβλε- λόμενοι τοῦ Διευθυντοῦ μὲς τινος σχολῆς, ὅτι δὲν συμ- προσέβλεπται μετ' αὐτοῦ καὶ ἡ Ἐφορεία; Ὁ Διευθυντῆς; κατὰ τὸν Κανονισμὸν (Κεφ 1^ο, ἄρθ. 1.) εἶνε ὁ μετὰ τὴν Ἐφορείαν ἀμέσως; τῆς σχολῆς; προϊστάμενος; Ἦ. Ἄρα προῖ- σταμένη τῆς σχολῆς; ἀρχὴ κυρίως; εἶνε ἡ Ἐφορεία ἢ ἀντι- προσωπεύοντα ἐν αὐτῇ τὴν Κοινότητα. Διὸ καὶ πᾶσα προσβολὴ γινομένη κατὰ τοῦ Διευθυντοῦ ἀνταντικλάται κατὰ τινὰ τρόπον καὶ εἰς αὐτὴν ταύτην. Ἀλλὰ διὰ τί ἐμ- μένομεν εἰς τὸ ν' ἀποδείξωμεν πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον καὶ ὁ Σιβασμ. μητροπολίτης Σμύρνης, καὶ ὁ φιλόμοσος; τῶν ἐν Σμύρῃ Γραικῶν ἀντιπρόσωπος, καὶ ἡ ἐκ τριῶν λογίων ἀν- δρῶν διοριζέται ἀξιοτίμος; ἐπιτροπῇ ὠμολόγησε καὶ ἐπε- θεσάτωσε (1); Τὸ ἄτονον ἔσω; εἶνε, διατι ὁ Κ. Θ. Τ. κα- ταφέσεται τόσον κατὰ τῆς ἀξιοτίμου Ἐφορείας τῆς Εὐαγ- γελικῆς Σχολῆς; Δι' ὅμι ἄλλα βέβαια παρὰ διότι αὐτῆ μη βελήταρα νὰ γενοσὶ πεπαιτητῆ ὑπ' αὐτοῦ, με ἀφοσίωσιν καὶ πετριωτισμὸν ἐξελέρωσε τὰ καλῆκοντά της. Ναι; Ἦ Κ. Θ. Τ. ἡ Ἐφορεία αὐτῆ; τῆς ὁποίας σὺ πλαγίως; κατηγορεῖς; ὡς δῆθεν ἀνελεμένη; νὰ ἐπιταρῆσεται πῦρ διέριον δι- φύρορας; ἐν τῇ Εὐαγγελικῇ Σχολῇ καὶ τὴν ἐπικρατοῦσαν τραχειακικὴν σινήθειαν τῆς δικεφάλου διευθύνσεως; ἐπταυσε; καὶ Κανονισμὸν τῆς σχολῆς; συμφῶνως; πρὸς τὰς ἀνάγκας τῆς Κοινότητος; συνέταξε; καὶ τὸ μάθημα τῆς Λατινικῆς γλώσσης; εἰς αὐτὴν εἰσήγαγε; καὶ τὰ οἰκονομικά αὐτῆς; χᾶ-

Ἰδ. τὸ ἐν ἀριθμ. 904. τῆς Ἀμοσθ. καταχωρησθέντα τρία ἐπίσημα ἔγγραφα, ἀφορῶντα ταύτην τὴν ὑπόθεσιν.

ρις εἰς τὸν ἀπαράμιλλον ζῆλον τῶν πολιτῶν τῆς Σμύρνης; ἐβελτίωτε καὶ ὧ; Ἄργος Πινόπη; ἐπαγρυπνεῖ διὰ νὰ μὴ εἰσπεπίσῃ εἰς αὐτὴν ἡ κακοῖθεια καὶ διασφορὰ τὴν ὁποίαν μόνον ὁ ἰδικός σου φθονερός, ὀφθαλμὸς, Ξυμμασιῶς, πω; ἐν αὐτῇ ἀνεκάλυψε. Ἄλλ' ἐναπέκειτο, φαίνεται, νὰ ἴδωμεν εἰς τὰς ἡμέρας μας ἓνα διαβόητον ἐν Σμύρνη Ὁμῶν λαβόντα εἰς χεῖρας τὴν μάστιγα καὶ μαστίζοντα ἀνηλεῶς ἀνδρας; σεβασμίους καὶ διὰ τὰ φῶτά των καὶ διὰ τὸν πρὸς τὴν παιδείαν διακαῆ ζῆλόν των ὅχι δι' ἄλλο παρὰ διότι μὲ ἀληθῆ ἀυταπάρνησιν ὑπηρετοῦντες τὸ δημόσιον, μεριμνῶσι τὸ ἐπ' αὐτοῖς περὶ τῆς καλῆς καταστάσεως; καὶ προαγωγῆς τῶν παιδευτικῶν αὐτῆς καταστημάτων. Μὴ χεῖριτέρα!

Σελ. 21. „ Περὶ μὲν τῆς κατ' ἐμοῦ ὕβρεως; ἐμνήσθην τοῦ λόγου εἰείνου τοῦ Κάτωνος! . . . Περὶ δὲ τῆς κατὰ τοῦ Κ. Ἄ. ἀτρημοσύνης;“ κτλ. — Καὶ ἐγὼ, Κ. Θ. Γ. δύο τινῶν ἐμνήσθην ἐκ τῆς ἱστορίας, ἐνὸς τοῦδε. „Ἰούκιον, ὦ ἄνδρες, ὅτε Δαρῆον ἡμεῖς ἐνεκώμεν ἐνεκῶθα, ἐκεῖ τις ἐν Ἀρκαδίᾳ γεγονέναι μὲ σ α χ ρ ί α. Πλουτέρχ. Ἀγησίλ. 15. καὶ ἐτέρου τοῦδε. Καὶ Μακεδόνων ἔγει Φίλιππο; περὶ αὐτῶν τοῦ; σπουδαιότητος; ἔτι δὲ καὶ τῶν Ἑλλήνων πολλοῦς; . . οὐκ ἀδόξου; ἀνδρας; οὐδ' ἀνοήτους.“

Σελ. 22. „ (ὁ Κ. Ἀναστασιάδης;) διετέλεσεν οὐχὶ μόνον μετὰ τῆς ἀντηροτέρης ἡλικίης, ἀλλὰ καὶ ἐδίδαξε φιλοτιμότητα.“ — Ἄρα ὁ Κ. Γ. Βορινός; ὁ Κ. Ν. Κοντόπουλος; ὁ Κ. Ι. Γεωργιάδης; εἶνε διδάτκαλοι κακοῖθεις καὶ ἀ-

φιλότιμοι. Καὶ ὅμως Κ. Θ. Γ. ἐν ὅσῳ εἶμαι ἐν Σμύρνη; οὗτοι παιδεύουσιν ὅχι μόνον δημοσίᾳ ἀλλὰ καὶ κατ' ἰδίαν τοὺς υἱοὺς καὶ θυγατέρας τῶν σημαντικωτέρων οἰκογενειῶν τῆς Σμύρνης; καὶ ἡ διαγωγή των ποτέ δὲν ὑπῆρξε σκανδαλώδης; Ἄλλ' ἤρκει νὰ ἦνε φίλοι τοῦ Χ. Λαλίου; διὰ νὰ μαστιγῶσιν καὶ οὗτοι ἀπὸ τὸν νέον τοῦτον Ζῶλον; ὅστι; ἠθέλησε ψέγων τὸν Χ. Λάλιον (1) καὶ τοὺς φίλους του νὰ γίνῃ γνωστὸς εἰς τὴν ὑψηλίον.

Σελ. 23. „ Ἀλλὰ τοὺς ἰδιωτικούς διδασκάλους; διατι περιφρονεῖτε, Κ. Λάλιε.“ — Ἐγὼ, Κ. Θ. Γ. ὡς ἐνθυμῆσαι; εἶπον μόνον; ὅτι οἱ ἰδιωτικοὶ διδάτκαλοι; καὶ ἀν ἔχωσιν ἰκανότητα; καὶ ἀν ἔχωσιν καλὴν θέλησιν; ἐπειδὴ ὅμως; δὲν ἔχουσι τὴν δέουσαν ἀνεξαρτησίαν; δὲν δύνανται νὰ πράξωσι καὶ τοὺς ἀπαιτούμενους καρπούς; Ἄς ἀκούσωμεν ὅμως; καὶ τὸν Κ. Α. Σακελλάριον; τί ἔλεγε περὶ αὐτῶν πρὸ δέκα πέντε ἐτῶν; ὅτε ἐσχολάρχει ἐν Σμύρνη; καὶ εἶχε γνωρίσει ἐκ πείρας τὰ ἰδιωτικὰ σχολεῖα καὶ τοὺς ἰδιωτικούς διδασκάλους; „Καὶ ποιοὶ ἀράγε δίκαιοι λόγοι γεννοῦν ἐνταῦθα τὴν προτίμησιν τῶν πολλῶν ἰδιαιτέρων σχολείων; καὶ τὴν ὀλιγωρίαν μιᾶς δημοσίου σχολῆς; Δὲν εἶναι βέβαια λόγος; ὅτι οἱ πολῖται εἶδαν μεγάλους καρπούς; ἀπὸ τὰ ἰδιαίτερα σχολεῖα; διότι οὔτε οἱ λογιώτεροι Ἑλλῆνες; ἐξῆλθον ἀπὸ τοιαῦτα; οὔτε οἱ λογιώτεροι τῶν Σμυρναίων ἐφάνησαν; ἀφότου οἱ παῖδές των διδάσκονται εἰς τοιαῦτα. Τὴν σήμερον ἐπειτα χρειάζεταιαι παιδεία ἀνωτέρα καὶ τακτικωτέρα; ἀλλὰ ἐγκύκλιος παιδεία ἀνωτέρα ἀπαιτεῖ ὅχι ὀλίγους διδασκάλους; ἰκανοὺς καθένας

(1). „ Quisquis es ex illo (Homero) Zoile, nomen habes“ Ovid.

εἰς εἰδός τι μαθήματος ἢ γλώσσης. Ὁ διδάσκων ἀνάγκη νὰ γνωρίζῃ κατὰ βίβλος καὶ καθ' ὅλας τὰς ὕψεις τὸ εἶδος του, διὰ νὰ ἐκλέγῃ ἀσφαλῶς τ' ἀναγκαϊότερα καὶ καλῆτερα καὶ νὰ παριστάνῃ αὐτὰ εἰς τὸν μαθητὴν φυσικώτερα καὶ σαφέστερα. Ἀλλὰ μικρὸς πατέρων ἀριθμὸς δὲν ἔβλεπεν ἐπαρκέσειν εἰς πολλοὺς διδασκάλους τοιούτους. Δὲν εἶναι λόγος ὀλιγωρίας, ὅτι οἱ δημόσιοι εἶναι ὀλιγώτερον ἠναγκασμένοι νὰ δεικνύωνται κολακευτικοὶ καὶ ὑπηρετικοί. . . Τὸ ὑπόδουλον καὶ κολακευτικόν, εἰς τὰς θέσεις πάσας ἀπρεπές, εἰς τὴν διδασκαλικὴν ἔβλεπεν εἶσθαι παντάπασιν ἀνάξιον καὶ ἂν συγχωρηθῆ νὰ μεταεῴμεν ἀπὸ μικρότερα εἰς μεγαλύτερα, βλέπομεν, εἰς τὴν ἱστορίαν μάλιστα τῶν προγόνων μας, ὅτι οἱ ἀνδρὶ ἐκεῖ οἱ τῆς Ἰωνίας καὶ τῶν ἄλλων τόπων, οἵτινες ἀνέπτυξαν τὸ πνεῦμα τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ ἐπὶ τῆς βραβυρότητας· οἱ ποιηταί, οἱ δημηγόροι, καὶ οἱ σοφοί, οἵτινες ἀνεβίβασαν αὐτὸ εἰς τὸ μέγα ὕψος τοῦ πολιτισμοῦ, ἦσαν ἄνδρες, οἱ πλέον ἀνεξάρτητοι. Τὸ κολακευτικὸν καὶ ὑπόδουλον, καὶ τὸ ἀγυρτικὸν ὁμοῦ, ἀνήκουν εἰς τοὺς σοφιστάς. Τῶντι, ὁ ἱεροκλήρυξ, ὁ ἠθικολόγος, ὁ ῥήτωρ, ὁ δημοσιογράφος, πᾶς ὅστις καλλιεργεῖ τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου, ὅσο μᾶλλον εἶναι ἀνεξάρτητος, τόσο μᾶλλον ἐνεργεῖ εἰς τὰς ψυχὰς ἀξιοπρεπῶς καὶ δραστηρίως. . . Ἰδ. Ἰσοθῆκ. τῶν ὠφελ. Γνώσ. Τόμ. Ε'. σελ. 35. καὶ ἐξ.

Τώρα σ' ἐρωτῶ. Εἴκομεν ἡμεῖς, Κ. Θ. Τ. ὅτι οἱ πολῆται δὲν εἶδον μεγάλους καρποὺς ἀπὸ τὰ ἰδιαίτερα σχολεῖα, ὅτι οἱ λογιώτεροι Ἕλληνας καὶ Συμυρναῖοι δὲν ἐξῆλθον ἀπ' αὐτὰ, ὅτι οἱ ἰδιωτικοὶ διδάσκαλοι εἶνε ὑπόδουλοι, κολακευτικοί, τέλος πάντων σοφισταί (1); Πού μένουσι λοιπὸν αἱ

(1) Ἰδοὺ τί λέγει ὁ Ξενοφ. Κυνηγ. Κερ. ΙΓ'. „Οἱ σοφι-

τόσοι κομπορρημοσύναι σου, ὅτι τὰ ἰδιωτικὰ σχολεῖα προσήνεγκον χρηστοθήεις, ἱκανῶς ἀνεπτυγμένους καὶ λαγαρισμένους μαθητάς. Ἄ! ἐπτάστομε Νεῖλε, Θωμᾶ, συλλογίζου καὶ ὀλίγον, ὅταν γράφῃς.

Σελ. 29. „Τιμᾶσαι καὶ ἐπιστηρίζεσαι ἐν τῇ μεγατίμῳ ταύτῃ κοινωσίᾳ, ἀλλ' ὅπου ἄλλοτε πάθη καὶ οἰκτεῖται πρᾶλψεις διεύθυνον τὰ δημόσια καὶ ἐσχημάτιζον τὴν γνώμην οἱ εἰάρτοτε ὑπερισχύοντες. Τιμᾶσαι, ὅπου τὸ φυτὸν τῆς ἀρετῆς. . . — Ἄν Κ. Θ. Τ. Σὺ ὡς ἄλλος Σαμψὼν περιβαλὼν τοὺς κίονας τῆς Εὐαγγελικῆς Σχολῆς ζητῆς νὰ καταβάλλῃς αὐτὴν φωνάζων „ἀποθανεῖτω ἡ ψυχὴ μου μετὰ τῶν ἀλλοφύλων“ οἱ Συμυρναῖοι δὲν ἔχασαν ὡς „οὐ τὰς φρένας των οὐδ' ἔχουσιν σκοπὸν χάριν σου καὶ ἄλλων δύο ἢ τριῶν δοκησιόφων, οἵτινες ἐποφθαλμιᾶτε εἰς τὰς ἐν τῇ Εὐαγγελικῇ Σχολῇ θέσεις νὰ φέρωσιν αὐτὴν ἄνω κάτω, καὶ νὰ κατηγορῶνται ἔπειτα ὑπὸ τῶν ἐν Ἑλλάδι λογίων, ὅτι μόνον ἡ Σμύρνη καὶ ἡ Κωνσταντινούπολι; εἶνε αἱ πόλεις ὅπου οἱ ἀγύρται δύνανται ἀκινδύνως νὰ κόπτωσι καὶ νὰ βράπτωσι, summam in Philologia auctoritatem ἀξιοῦντες καὶ τὰ τῆς ἐπιστήμης ἐπὶ τὸ δοκησιωτικώτερον καὶ καπηλικώτερον μετερχόμενοι (ἰδ. Τρωγάλ. Βερναδάκη σελ. 66.) „Ὅψέ μὲν Κ. Θ. Τ. ἀλλ' ἄμφω νοῦν ἐσχῆκαμεν.“

Ταῦτα εἶχομεν νὰ εἴπωμεν καὶ περὶ αὐτῶν. Λεῖπεται ἤδη εἰς τοὺς ἀπαθείς ἀναγνώστας, οἵτινες ἔχουσι πρὸ ὀ-

στί φασί μὲν ἐπ' ἀρετὴν ἀγειν τοὺς νέους, ἄγουσι δ' ἐπὶ τὸναντίον· οὔτε γὰρ ἄνδρα που ἐεράκαμεν ὄντιν' οἱ νῦν σοφισταὶ ἀγαθὸν ἐποίησαν, οὔτε γράμματα παρέχονται, ἐξ ὧν χρὴ ἀγαθοὺς γίνεσθαι.

φθαλμῶν ἀμφοτέρων τοὺς κόπους νὰ γίνωσιν ἀπαραίτητ
 δικασταὶ τοῦ ἀδικήσαντος. Διότι κατὰ τὸν Λουκιανόν „
 δεῖ πιστεύειν τῷ μίσει τοῦ κατηγοροῦντος, ἀλλ' ἐαυτῷ τ
 ἐξέτασιν φυλακτέον τῆς ἀληθείας, ἀποδόντα καὶ τῷ διαβά
 λοντι τὸν φθόνον, καὶ ἐν φανερῷ ποιησάμενον τὸν ἔλεγχ
 τῆς ἐκατέρου διανοίας, καὶ μισεῖν οὕτω καὶ ἀγαπᾶν τὸν δ
 δοκιμασμένον.“ (Περὶ τοῦ μὴ ῥαδίως πιστεύειν τῇ διαβ
 ἐν τέλει).

ΤΕΛΟΣ.

SISMANOGLIO